VALERIU CERCEL

Editura ANAMAROL
Bucureşti, 2006

Coperta: **Ion Burcea**
Editor: **Rodica Elena Lupu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Valeriu Cercel

ISBN:

Omul suprizelor,
sculptorul Valeriu Cercel

Pe sculptorul Valeriu Cercel îl cunosc, dacã nu mã înşel, de vre-o 15 ani. Am fost amândoi enoriaşi la aceiaş parohie.Desigur cã în parohie erau mulți enoriaşi, totuşi pe Valeriu Cercel l-am remarcat şi l-am ținut minte, nu ştiu de ce dar l-am remarcat cu toate că nu se batea cu caramida în piept şi nici nu dãdea cu barda-n Dumnezeu. Am aflat mai târziu, ca este sculptor şi încã un sculptor de talent, dar mai executã şi comenzi la lucrări de calitate. Eu am o sufragerie lucratã la Paris pe care am cumparat-o de la fostul ambasador al României în Franța, doctorul Dimitriu Asta se întâmpla prin 1960. În timpul transportului din Bucureşti în Winnipeg, unde am „aterizat" aceasta mobilă finã s-a deteriorat rãu de tot. L-am rugat pe scultorul Valeriu Cercel sã mi-o recondiționeze. A fãcut o adevaratã bijuterie. Atunci am început sã-l vãd cu alți ochi, dar „mi-a turtit fesul" acum nu de mult când iaraşi s-a întâmplat sã fim colegi la cenaclul literar OBSERVATORUL şi i-am citit citeva poezii şi epigrame.

Ãsta sã fie sculptorul de talent care a âştigat peste 100 de premii la diferite concunsuri? Ãsta sã fie nazdravanul care la 19 ani a trecut Dunãrea înot, pe care sârbii (români din Banatul Sârbesc) l-a dat inapoi pe mâna securitãții şi bãiatul a facut un an pârmnaie. Ãsta sã fie nãzdravanul care nu s-a astâmparat şi a organizt o demonstrație în plin centrul Bucureştiului în 1978, tot pentru plecare din țară ?!

Da exact ãsta era nãzdravanul ce iscalea sub pseudonimul de Val şi care scria poiezii excelente şi epigrame (mai bine ca mine).

Dar odata ce îl prezint ca poet şi epigramist se cuvine să spunem câteva cuvinte despre biografia lui: s-a născut în

Bucureşti, într-a patra zi de Mai, din părinți emigrați din Panciu, deci este Bucureştean din Vrancea, sadea ! A trăit în România 29 de ani, unde prea multe n-a făcut, că ce vroia el, nu prea era voie la vremea aceea. Împreună cu soția , Paulina şi cele două fiice , care atunci erau de un an si respectiv doi, Eleonora şi Mirela, au ajuns prin Italia in Statele Unite. Acolo au trait la Cleveland vreo 10 ani , iar din 1989, s-au mutat la Hamilton, în Canada, unde-şi au casa şi el, atelierul. E cetățean canadian, american, dar cum o spune el mereu, prima dată e român şi punctum. Când îl veți întâlni, vă va spune el mai multe.

Poeziile lui Val Cercel sunt foarte „digerabile" nu îți stau în gât ca ale altor pretinşi poeți. Aş putea spune ca sunt tot nişte epigrame dar nu cu patru versuri ci cu mai multe dar toate se termina cu o poantă surpriză ca de pilda : Scăpărăm noi de lepră, ciumă, Dar cu sciatica...nu-i glumă! (Sora prietenului meu)

Eu dupa 80 de ani am trãdat profesiunea mea tehnica de inginer chimist şi am început sã „poluez" literatura cu epigrame şi bucăți memoralistice. Deoarece am „creat" un club epigramistic pe care l-am denumit „Frunza de arțar" şi fiindcã eu eram „tatãl" era firesc să fiu „ales" preşedinte. Am reuşit deoarece nu aveam nici un contra candidat. Dar când a apărut Val Cercel, mi-am dat seama ca el va face o treabă mai bună ca mine şi i-am cedat „tronul" de preşedinte, eu pastrând un titlu onorific.

Dacă vă aduceți aminte cum suna titlul acestei „predoslovii" *Omul surprizelor, sculptorul Valeriu Cercel.* Şi este exact cum am spus, eram impresionat de înalta artă cu care Val face sã vorbeascã lemnul, însã cu aceiaşi mãiestrie mânueşte şi condeiul.

Ovidiu Creangã, membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova (Basarabia) - 28 martie 2006

"Idei, Oameni, Fapte: VALERIU CERCEL"

- de Victor Corbut

[Articol apãrut în ziarul LIBERTATEA, N.Y., Anul V, Nr. 44, Martie 1986]

Un talentat sculptor în lemn

Valeriu Cercel, împreunã cu sotia si douã fetite minore, au trecut oceanul si s'au stabilit in Cleveland, Ohio, în anul 1980 (actualmente cu domiciliul în Canada -N.N.). Pretul plecarii din tara subjugatã l-au plãtit scump: în 1969, o condamnare de un an inchisoare, la Turnu Severin, pentru incercare de trecere a frontierei; 3 luni inchisoare, in anul 1978, 10 Decembrie, "Ziua internationala a drepturilor omului", cand a facut o demonstratie de protest impotriva guvernului comunist. Un act de mare curaj. A asteptat trei ani pentru pasapoartele legale, care, in orice tara civilizata se obtin in cateva zile. A varsat o lacrima in clipa cand se desprindea de pamantul patriei pe care a iubit-o, dupa cum o iubim toti. O lacrima de durere si bucurie totodata. Oricare roman din exil, cu sufletul curat stie valoarea unor asemenea lacrimi...

L-am intalnit in vara anului 1985, in Pennsylvania, la Manastirea dela Elwood City cu ocazia sfintirii unei minunate troite, lucrata chiar de el, la comanda Maicei Alexandra si inchinata memoriei patriotilor romani, morti in inchisorile din Romania, in lupta lor pentru libertatea nationala si respectarea credintei stramosesti. A fost o mareata sarbatoare, la care a participat mitropolitul Teodosius, IPS Nathanael si toata preotimea din regiune.

Auzind ca troita a fost lucrata de un tanar roman, nu a fost greu sa dau de el. Era inconjurat de lume, la o masa lunga pe care

se aflau expuse zeci de lucrari sculptate in lemn: tripticuri, rame, cruci de mana, troite in miniatura si candele. Repede am intrat in vorba. Un om extrem de vioi cu ochi adanci, negri si cu o voce calda, duioasa, de moldovean stramutat in Muntenia.

Mi-a spus povestea lui, refulandu-si sentimentul de durere si suferinta, ca sa nu umbreasca splendoarea sarbatorii si peisajului aproape carpatin in care strajuieste manastirea. O Sinaie in Muntii Appalachieni ai Pennsylvaniei, loc pe care numai un suflet de roman il putea descoperi si destina unei manastiri

Este de 36 de ani si in viata lui nu s'a gandit ca va lucra candva in lemn. *'In anul 1984,* mi-a spus Dl. Cercel, *neavand ce face acasa, am luat dalta si am inceput sa fac cateva crestaturi intr'un lemn, gasit la intamplare in curte. Acesta a fost inceputul".*

Binecuvantat inceput, zic eu, aflând de cele ce au urmat.

Din zi in zi dadea la iveala lucrari de inceput tot mai atractive ochiului, pana cand a luat treaba in serios. Chiar in acel an s'a prezentat cu o lucrare din arta populara romaneasca, la un concurs: GREAT LAKES WOODCARVING EXHIBIT din Cleveland, Ohio, unde a luat premiul I. A fost remarcat pe loc de catre artistii prezenti. Dupa numai o luna, s-a prezentat la un alt concurs, in Columbus, capitala statului Ohio. A luat si aici premiul I, pentru ca in august-septembrie, acelas an, sa participe, invitat special, la INTERNATIONAL WOODCARVING EXHIBITION din Toronto - Canada, unde a luat deasemenea premiul intai, concurand cu o serie de sculptori veniti acolo din intreaga lume. Acesta este pana in prezent palmaresul lui, al talentului si geniului lui... Televiziunea l-a prezentat doua zile la rand, luandu-i interviuri, lui si familiei si expunandu-i pe micul ecran lucrarile executate cu o deosebita maiestrie si dar artistic.

Printre ultimele lucrari se numara si o troita, de peste 13 fiti inaltime, care asteapta in curtea inflorita a casei, sa fie transportata la Campul Romanesc de la Hamilton, Canada, unde va fi sfintita in ziua de 10 Mai acest an. Este o troita divina, care se inalta spre cer, spre infinit, spre vesnicie, asemenea unui

fragment din Coloana Infinita a lui Brancusi, la care, imi spunea ca se gandise atunci cand a proiectat-o.

Valeriu Cercel este si un artist al slovei scrise. Scrie versuri care, intr'o zi vor vedea si ele lumina in aceasta generoasa si binecuvantata tara a LIBERTATII, libertate de care nu ne-am putut bucura in tara noastra, Romania.

Departe, peste munti si vai si ape intinse, vad Bucovina si, privind asa, intr'o doara la acest vlastar al patriei noastre, vad in el, sapand in lemn si slova, intrupare unui ICONAR din acea tara de vis, pe care o voiam *"ca soarele sfant de pe cer".*

Numai Dumnezeu i-a daruit acest har, alegandu-l cu un scop anume tocmai pe el.

Dorul lui de tara, de libertate si de cei dragi, amintirea suferintelor indurate de la "fratii" lui romani, se ostoiesc si se astampara in truda creatiei care prinde viata si iese la lumina din dalta sa. Este un act de sublimare, asemeni celui care a lucrat si a rodit in fiinta si adancurile sufletesti ale marelui taciturn din Canada (Toronto), Ion Nicolau-Delta, inzestrat de Acelas Mare Dumnezeu, cu darul artei picturii. Noi cavaleri cu chip de heruvim."

VICTOR CORBUT

Valeriu Cercel, spirit european prin talent şi mare dragoste de poezie nu are de primit sfaturi decât de la natură, de la adevăr şi de la inspirație. El este prezent pretutindeni în poezia şi sculptura sa, vine, se duce, rătăceşte, visează, toate îi aparțin: cerul, pământul şi norii, alcătuiesc un tablou strălucitor în oglinda fanteziei sale.

Rodica Elena Lupu

DURERE ROMÂNEASCĂ

Dragii mei români fârtați,
Două vorbe-mi ascultați:
Chiar de voi le știți pe toate,
Viața în străintate
E mai rea decât otrava,
Sau acolo la Jilava.
Că oriunde m-aș afla
Și oricâte aș avea,
O durere mă apasă,
Aia de-o aveam acasă.
Și că-s singurel în lume,
Boală am, numai pe mine,
Că mereu ceva-mi lipseşte,
Ce aici nu se găseşte.
Şi tot plâng şi-s necăjit,
Viața parcă s-a sfârşit,
N-aud vorbe deocheate
Şi nici bancuri piperate.
Nici înjurături sadea,
Apropo de mama mea
Sau vreo glumă fără rost,
Ori să fiu luat de…prost.
Nu tu țeapă, nu tu şmen,
Nici pe blat n-am mers pe tren,
Alintat, nu sânt deloc
C-aş fi bou sau dobitoc,
Nici măcar…mai ştiu şi eu,
Să mă calce pe bombeu.
Nu-s oprit de polițai
Să mă-ntrebe de mălai,
Şpagă n-am dat nimănui,

Nu primesc…, ai dracului!
Nu tu ceartă, nu scandal,
Ori cafteală la vreun bal…
N-am primit de mult, vă jur,
Din senin un şut în cur,
Nici măcar un bobârnac,
Nu ştiu ce să mă mai fac?!
Că de-atâta nostalgie
Şi de dor de a mea glie,
Precis, vara viitoare,
Am să vin la…reciclare!

DURERE ROMÂNEASCĂ II

De douăzeci şi cinci de ani plecat,
Trăind printre străini, departe,
Venind în țară-am constatat,
Un lucru ce-l găsesc aparte.

Aici, în țara ce trăiesc,
În acest Babilon de peste ape,
Canadieni şi emigranți vorbesc
O limbă englezeasc-aproape.

Şi fiecare-n felul lui,
Această limbă o stâlceşte,
Pentru că timp de-nvățat nu-i,
Că omul aicea…munceşte.

Şi-o-nvaț-aşa, din auzite,
De scris, e vai de mama lor
Şi de accente diferite,
Nu are treabă-acest popor!

Iar chiar dacă vorbim stricat,
Şi nu ştim cuvintele toate,
Ne înțelegem minunat,
Iar viața merge…, ca pe roate!

În România, toți au şcoală,
Dar nu de asta eu mă leg,
Acolo limba-i națională
Şi cât de greu…se înțeleg!

DURERE ROMÂNEASCĂ III

Se-ncearcă-acum să bage-n horă,
Ceva ce-i zice, diasporă,
De se bat tobele cu foc,
Iar paşii…, tot pe la mijloc
Şi-n ritmul muzicii, cam false,
Cei care-o cântă fac şi farse,
Schimbând mereu ritmul la joc,
De nu se potrivesc de loc.
Acum e: sârbă, geampara,
Din brâuleț trec la manea,
Dar nimeni clar nu înțelege
La hora asta de-i vreo lege.
Că cei mai vechi şi guralivi,
La învâtrit, sunt abuzivi,
Iar cei ce nu-s de-ajuns maturi,
N-au drept de loc la strigături.
Puțini doar, cum se-nvârte roata
Iau şi cu stânga şi cu dreapta,
Iar diasporei i s-a ordonat,
Că n-are drept la fluierat!
Astfel, din hora de unire,
În suflet, cuget şi simțire,
Au mai plecat, cam de vreo oră,
Câțiva români, în diasporă!

DURERE ROMÂNEASCĂ IV

(adevărată)

A fost cândva un despot, care,
Poporul nu şi l-a iubit,
Însă poporu-acela mare,
Cu mult umor, a vieţuit.
Că el, tiranul, tot dădea,
În fiecare zi decrete
Şi legi teribile făcea,
Poporul să şi-l certe.
Însă de fiecare dată,
Când el venea cu-o lege rea,
O nouă glumă sau o poantă,
Cu legea nouă, apărea.
Că amărâtului popor,
Nu-i rămăsese mai nimic
Şi din necaz, scotea umor
Trăind şi el, încă un pic.
Dar s-a-ntâmplat şi-acest tiran,
(E greu de-a înţelege?!)
Nu mai scosese de un an,
Un nou decret sau lege.
Şi tare mult s-a supărat
Acel umil popor,
Că pe tiran, l-a împuşcat,
Din lipsă de umor.
Acum, că nu mai e tiran,
A dispărut umorul,
Dar se aude an de an
Că-i tare supărat poporul!

SCRISOARE CĂTRE GUVERNUL ROMÂNIEI

(deschisă!)

În anii grei de dictatură,
La disperare am strigat,
Când n-aveam ce băga în gură:
“Este prea mult, m-am săturat!”
Şi-acei tirani m-au condamnat,
(Când mi-amintesc, îmi sare capsa)
Să fiu sărac şi-nfometat,
Nici azi nu mi-am sfârşit pedeapsa,
Astfel, cu multă umilință
Guvernului de la putere,
Cer s-anuleze-a mea sentință,
Venind cu-o mică…grațiere!

DUREREA UNUI CANADIAN

Priveam astăzi dimineață
Soarele la răsărit
Și privindu-l drept în față
Ceva am descoperit:
Cât am fost de îndărătnic?!
Plâng de mine-așa săracul,
Că şi eu român netrebnic,
Înapoi am dat ca racul.
Tot privind la răsărit,
Tinerețea mi-am distrus,
Că-ndărăt am tot păşit…
Şi-uite unde am ajuns!...

POVESTEA UNUI FOST EMIGRANT

Plecai şi io prin lume de nebun,
Sperând cumva să îmi găsesc norocul,
Că-n ţara mea văzui că nu sunt bun
Nici să-mi umbresc în zi cu soare locul.
Ajuns peste ocean, aşa cum zic,
În ţara asta plină de arţari,
Eu Gheorghe, ce să mai, un venetic,
Visam deja la sacii de dolari,
Căci viza nici măcar n-a apucat
Să se usuce pe-al meu paşaport,
A doua zi pe loc m-am angajat
Ca specialist, cu braţele în port.
Dar pe la unş'pe, să fi fost trecut,
Lucrând cu mult elan şi dăruire,
Pe nişte inşi am vrut să îi ajut,
Că io sunt săritor foarte, din fire:
Fac io! – strigai -, fac io! de vreo cinci ori,
Dar nu-nţeleg de ce s-au şifonat,
M-au luat frumos, pe sus, de subţiori
Şi peste gard afar' m-au aruncat.

M-am angajat din nou, că-s inimos,
Însă probleme, din nou am avut,
Că nu mă las nicicând eu mai prejos,
Am zis "fac io" şi jobul l-am pierdut.
Şi tot sărind să fac în stânga-n dreapta,
Dorind ca să fac io, că-s muncitor,
Mi se-arăta cu-n deget unde-i poarta
Şi-n spate mă tratau cu un picior.

Umblând pe străzi dezamăgit, hai-hui,
O babă-n fața casei se căznea,
Cu un ciocan vroia să bat-un cui
Și-n cap pe cui nicicum nu-l nimerea,
-Fac io! cu mult respect m-am adresat,
Iar baba foarte galeș mi-a zâmbit
Și ce să vezi (!), pe loc m-a angajat,
Chiar plata-n mână “cash” mi-a oferit.

Pe brânci la babă frate am lucrat
Trei nopți întregi și pline patru zile,
De am pierdut, că le-am și numărat,
Exact, - fără mișto -, vreo șapte kile;

Ce lume Doamne și-n această țară!
Că unii nu mă lasă să muncesc,
Iar alții-mi fac capacele să-mi sară,
Mă abuzează până mă topesc.
……
Văzând cum șade treaba pe aici,
M-am reântors în sat, la Leana mea
Și-aveam o poftă, mamă!…de urzici
Cu-o mămăligă să le fac saftea.
Dar numai ce pusei de mămăligă,
Pentru urzici pisam la usturoi,
Că o aud pe Leana că mă strigă :
-Fac io mă’ Gheorghe...și om mânca apoi!

VIS DE EMIGRANT

Cățeluş cu părul creț
Şi-a lăsat al lui coteț,
Puse coada pe spinare
Şi plecă în lumea mare,
Cu o diplomă măi frate,
(Că dormea la Facultate…)
Vreo trei fire de verdeață
Neavând decât mătreață,
Limba o lătra la şcoală
Fiind internațională,
O valiză mititică,
O boccea, o sacoşică,
Agățată-i sta de toartă,
Să nu uit, a lui consoartă,
Într-un mini-jup-parol,
De-a scăpat şi de control,
Frate, la aeroport
Numai bună de export.

Cățeluş cu păr buclat,
Stând la umbră a visat
Covrigei cu mac, cu sare,
Peste mări, peste hotare,
Mulți şi calzi, aşa grămadă,
Ce se-nghesuiau pe coadă
Şi ciolane, da, babane
Şi volane, de merțane,
Din cer cum picau frumos,
Doar să le ia de pe jos,
Pe alese, pe culese,

Fără jene între fese…
Nu vreau să o mai lungesc,
Dar tot îți mai povestesc!!...

Cățeluș cu părul creț,
A văzut el nătăfleț,
Ajungând peste ocean,
Visul lui de-acum un an
Și-a-nțeles c-a fost, măi frate
Din “desene animate”:
Câini cu covrigei în coadă
Nu găsești pe nici o stradă,
Iară ploaia nu coboară
Din cer, decât apă chioară,
Nu merțane, nu ciolane,
Și nici vorbă de babane,
Nici măcar un osuleț,
Ori chiștoc mai lunguieț!...
Văzând el cum șade treaba,
Că nici umbra nu-i degeaba,
Pentru oase din băncuțe
Trebuia dat din lăbuțe
Și nu îi ședea frumos
Să dea la munca de jos,
Iar cu meseria lui
În cap nu lovea un cui,
A fost pus în fața sorții
De-i picară cârlionții;

Cățeluș cu permanent
Deveni mai insistent,
Și ceru un sfat lui Zdreanță
Văr primar, prin alianță
Și el om cu facultate,
(Doi ani pentru fals în acte)

Care nu demult şi-a luat
Pe ouă un doctorat,
Iar acum, din găinar
Taie frunze de arţar,
Se simţi ca luat din oală
Auzind din nou de şcoală,
Căci sub dud la el în sat,
Era prea calificat,
Iar aicea sub arţari,
Guvernanţii ăştia mari,
Nu îi permiteau, parol,
Să ridice un picior;

Şi-ncepu să studieze
Ca să se reprofileze:
Făcu şcoli de coafeze,
Făcu şcoli de stewardeze,
Făcu (şi-asta pentru teze!)
La seral şi pekineze
Şi dizeoze şi stripteoze,
Mamă…viaţă ca pe roze…
Că s-a specializat
S-a supra…calificat
Şi pe dată a uitat
Căţeluşa lui buclată,
Partenera lui, o fată,
Cu care-mpărţea odată
Pîine neagră şi uscată,
Albă şi imaculată
Neavând măcar o pată,
Gospodină şi curată,
Harnică, manierată,
Nu lătra neîntrebată
Nici la Lună, nici la poartă…
În lumea…civilizată

Arătând chiar demodată,
Piesă veche şi uzată,
Se trezi…abandonată;

Cățeluş cu păr tapat
După un vis agitat,
Se trezi el să constate
O crudă realitate:
Anii, se scurgeau se pare
Fără vreo discriminare
Şi tot dând din coalț în coalț,
(Cum ricoşează un gloanț)
Cu probleme, cu belele,
Nu mai spun despre cățele,
Alerga, mă înțelegi
După cai verzi pe pereți,
Căi, plecat parcă mai ieri
Ajunsese…nicăieri;

Prea mult nu te mai rețin,
Mă ierți, dar mai am puțin,
Că revin din nou la el,
Năpârlit şi singurel,
Se visa, cu nostalgie,
(Că trăia tot cu chirie)
Tolănit la umbră deasă
Sub bătrânul dud de-acasă,
Tot lingându-se de zor,
Pe lăbuțe şi cosor!

JUSTIȚIE

Cățeluş cu părul creț,
Fură rața din coteț,
El se jură că nu fură,
Dar să vezi ce'ncurcătură:
Că fusei la judecată,
Reclamând javra netoată,
Care-avea şi recidivă
Şi dosar mare-n arhivă,
Vechi client pe la hingheri,
De unde-a scăpat mai ieri
Şi-unde fuse condamnat,
Tot pentru acest păcat.
Cunoscând deci, inculpatul,
Nici nu mi-am mai bătut capul,
Eram sigur de succes
Şi-am pornit dar, la proces,
Fără să-mi pun avocat
Sau să cer cuiva vreun sfat,
Socotind că treaba-i oablă,
Având martoră şi-o babă,
Plus vreo trei-patru vecini,
Chiar şi Ion, a lu' Mărin...
Toți văzând potaia hoață,
Împreună şi cu Zdreanță,
(Alt borfaş, un găinar,
Hoț de ouă din cuibar)
Care cu neruşinare,
Ziua în amiaza mare
A intrat ca un tâlhar,
(Zdreanță stând la colț pândar)

Şi-mi luă rața fără milă,
Ce-o țineam pentru prăsilă;
Dar buclucu' ăl mai mare,
Fu în ziua următoare,
Când în fața curții-nalte,
Furăm toți pentru dreptate:
Eu, de rață păgubit,
Inculpatul sus numit,
Zdreanță, martor şi complice,
Procurorul şi un vice,
Lume multă, gălăgie,
Toți şedeam ca-ntr-o cutie,
În sala de tribunal,
Mai ceva ca la un bal;
Şi-ncepu dansul măi frate,
Procurorul pus pe fapte
Luă dosarul şi-l deschise,
Parcă dracu' îl lovise
Şi cu întrebări ghiulea,
Mă ținti pe…dumnea-mea:
Că, de unde-avui eu rață(?!),
Dac-a fost sau nu în viață,
Am avut-o declarată(?!)
Sau era ne-nregistrată,
Am avut-o pe contract(?)
Pot să le prezint vreun act(?)
Ce-i dădeam eu de mâncare,
Dac-a fost la vaccinare,
Câte ouă a ouat
Şi de-am dat cotă la stat;
Ori, dacă a fost rățoi,
Să le spun din care soi,
Fiind unii care ouă
Că s-a dat o lege nouă,
Iar în caz c-a şi clocit,

Câți boboci am dobândit(?)
...Nu cumva să-i fi mâncat,
Sau vândut la alți-n sat,
Că era belea mai mare,
Neavând act de vânzare...
Că de unde, că de cum,
Nu ştiam ce să mai spun
Şi uite-aşa m-a tot sucit,
M-a întors şim-a-nvârtit,
Că din om cinstit, prădat,
Am ajuns eu, inculpat;
Iar potaia, stai să vezi,
Că, din lipsă de dovezi,
Pe loc a fost achitată
Şi fiind calomniată,
Ceru şi ceva parale,
Pentru leziuni morale...
Am plătit şi-am terminat,
Dar ce, crezi că am scăpat?
Avui percheziție,
M-au dus la Poliție,
Să declar cum s-a-ntâmplat(?!)
De-am avut...rață în sat!

INJUSTIȚIE

Cățeluş cu părul creț,
Stă pe gânduri în coteț…
După ani plini de probleme,
Involvat în multe scheme,
Traficant cu violență,
Condamnat, dar în absență,
Alergat de toți hingherii
De-au intervenit minerii,
Prin biserici n-a intrat
Că de sfinți e speriat,
Mare delapidator,
Prin gunoaie în Obor,
I s-a năzărit de-odat',
C-ar fi mare…democrat.

Cu aşa un palmares,
A ajuns să fie-ales
(Ce e drept şi cu talent)
Deputat în…parlament.
Şi-a luat treaba-n serios,
Plus c-avea şi-un os de ros,
Trei cățele secretare,
Vilă ici, vilă la mare,
…Ce să mai, avea de toate
Başca şi…imunitate.

Cățeluş cu părul creț
Arăta că-i şi isteț,
Astfel, a-nceput să latre,
Mai muşca şi pe la spate,

Arătându-şi colţii mari
Speria pe adversari,
De-au sărit dulăii toţi
Şi l-au luat de cârlionţi,
Cu-o hârtie din arhivă
L-au făcut praf într-o clipă.
Au găsit că el în viaţă
Şi-ar fi însuşit o raţă,
(Asta spusă mai pe scurt,
Poartă numele de furt
Şi nu este…jucărie,
E curată…puşcărie).
Iar cu ce-aveau ei în scris
Era clar că-i…compromis.

Căţeluş cu păr buclat,
Mârâind a înjurat
Şi-a gândit cu muşchii lui:
"S-au făcut ai dracului!"
Dar, fiind imun la toate,
L-a durut în dos de acte
Ba mai mult, dădea din clanţă
Susţinându-l şi pe Zdreanţă
(Emanat, nu prea….cuminte,
Reales ca …preşedinte)
Care cu a lui putere
A plesnit o… graţiere.

Căţeluş cu părul creţ,
Din afacerea "Coteţ"
A ieşit basma curată,
Nou născut şi fără pată.
Da-n scurt timp, să vezi poveste,
A primit o mare veste,
Să se-arate la Palat,

Pentru-a fi şi decorat,
Unde Zdreanţă, personal,
L-a felicitat verbal,
Pentru-ntreg aportul lui
În slujba….popoului.

Cățeluş cu părul creț,
Dezgustat stă în coteț,
Nu mai vrea nici os nici rață,
A ajuns să-i fie greață,
Dup-o viață de infern,
Roade pensie… de Guvern.

GRIPĂ AVIARĂ

Cățeluș cu părul creț,
Fură rața din coteț,
El se jură că nu fură,
Dar să vezi ce-ntorsătură
La „curte” s-a petrecut,
Cu-acest caz, ca și-n trecut,
Când legea se respecta
Ca și azi, așijderea:
Avocatul apărării,
Prins în culmea disperării,
A cerut o expertiză
Și o nouă analiză,
A situației „de fapt”
Că din dosar lipsea un act,
Care practic demonstra,
Ba mai mult, încrimina
Rața asta dubioasă
Și foarte contagioasă,
Iar clientul lui buclat,
Era…om nevinovat;
“Rață mică și plăpândă,
Stau dulăii toți la pândă,
Iar cățelul vinovat,
De păcat va fi spălat.”

Cățeluș cu părul creț,
Arăta cam nătăfleț,
Dar văzând că în „instanță”
Prim judecător e…Zdreanță
(Vechi coleg de „facultate”,

Fost prăjit cu…ouă coapte,
Care din recidivist,
A ajuns…doctor legist
Şi-a mai revenit, nu-ți spui,
Legea fiind de partea lui?!
“Rață mică necăjită,
De dulăi eşti încolțită,
Că mereu acest popor,
Cată țap ispăşitor.”

La curte de dimineață
Fu adusă biata rață
Cu escortă, jurnalişti,
Gură-cască, oameni trişti*,
Lume multă, gălăgie,
Toți şedeau ca-ntr-o cutie
În sala de tribunal,
Mai ceva ca la un bal.
“ Rață, rață, rățişoară,
Dacă ştii ce ne omoară,
Spune-ne te rog şi nouă,
Nu te mai face că plouă.”

Şi la dans, a ieşit Zdreanță
(Nu te mint, avea prestanță!)
Şi cu tact şi cu respect,
Atacă rața direct:
Vreau acum din plisc să zici
Dacă ai mâncat urzici?!
Ai fumat țigări de foi,
Ai umblat la cracii goi,
Ai cumva, mai pe departe
Rude în posturi înalte?
Când cu alții măcăieşti
Limbi străine, ciripeşti?

Ai avut contact la mare
Şi cu alte zburătoare
Şi de-o fi aşa cumva,
Ai primit cadou ceva?
Văd că ai maşină nouă…
Faci cumva trafic cu ouă
Sau cu alte chestii care
Pe la noi au cautare ?!.....

Geaba a strâns-o el la uşă,
Nu i-a scos nimic din guşă,
Şi pe loc ordin a dat,
(Ceva era…necurat !)
Să se facă iar anchetă,
De „poliția secretă".
"Rață, tu ştii că tăcerea
Este dulce ca şi mierea,
Dar metode-avem moderne,
Cu-ai tăi fulgi, să facem perne."

Şi-atunci la Poliție,
După percheziție,
Sub tuleii ce-au fost smulşi,
I-au găsit viruşi ascunşi,
Introduşi fraudulos
De un grup, cam odios,
Ce a fost localizat
Imediat şi arestat….
Curtea, nici n-a discutat,
Zdreanță a şi condamnat,
Toată gaşca vagaboandă
Pentru act de…contrabandă!
"Rață, pana ta bălaie,
Ai făcut-o chiar de oaie,
Că pe toți ne-ai pedepsit,

De varză ni s-a acrit,
Iar Guvernul ne promite
Tot mereu…răbdări prăjite”

Cățeluș cu părul creț,
Stă cuminte în coteț…
Zdreanță, n-a putut se pare,
Că i-a dat cu suspendare
Condamnare, în absență,
Pentru lipsă de…prudență
Și complicitate clară,
La o gripă… aviară!

*umoriști!

CĂȚELUȘ CU... CERCELUȘ

Cățeluș cu părul creț,
N-are lanț, n-are coteț.
În schimb are un cercel,
La ureche mititel,
Că Primarul, cum e dânsul
Vrea ca să-i măsoare pulsul,
Ca nu cumva să turbeze,
Din motive neobeze,
Ori să degere cumva,
De un fulguleț de nea,
Să nu intre în călduri,
Să nu mănânce lături,
Să nu doarmă în curent,
Părul să-i stea permanent,
Să nu fie deranjat
Dacă mediu-i poluat,
Nici oprit, nici alergat,
De vreun troleibuz bruscat,
Iar de o fura vreo rață,
Să nu i se facă greață
Iar de o fura vreun ou,
Să nu i se zică bou
Ori că este prost grămadă,
Că n-a furat o cireadă.
Pentru siguranța-n stat,
Să fie localizat
Și-ntr-un fel, teleghidat,
Mai spre centru, racolat.
Asta e, v-o spun pe bune,
Singura soluțiune,

La problema ce-o impune:
Aderarea-n…Uniune.
…….
Cățeluș cu păr buclat,
Cu laba s-a scărpinat
Și cum dracu’ o fi dat,
Că cercelu’ i-a picat,
Intr-o gură de canal,
Ăsta fiind natural,
Cu capacu’ ăla mare
Dus demult la reciclare.
…….
Cavaleria alpină,
Infanteria submarină,
Forțe de șoc speciale,
Căcănarii prin canale,
Te tot caută mereu
Amărât cățelul meu….
Da’, or să găsească-un țap,
Că-și pun…Europa-n cap!

MORALA... VICIILOR

Un cerşetor, la colț de stradă,
Cu-o față-amară şi zbârcită,
Tot aştepta un ban să cadă
În pălăria-i terfelită,
Dar trecătorii cam grăbiți,
Mânați de treburile lor,
Se arătau a fi zgârciți
Cu amărâtul cerşetor.
El dup-un timp, n-a mai răbdat
Şi a oprit un cetățean,
Ce arăta bine dotat,
Cerând şi el măcar un ban,
Dar individual tulburat,
Tot scotocind prin buzunare,
Pe cerşetor l-a suspectat
Venind cu o-întrebare:
-Ce faci cu banii?! Poți să-mi spui?
Îi dai cumva pe băutură?
-Nu domnule, că eu nu pui
Alcool de loc în gură…
-Îți iei țigări să le fumezi?
(Din nou omul presează).
-Nu domnule! Poate nu crezi,
Tutunul dăunează…
-Şi nici la cărți nu-i pui la joc
Diseară cu amicii?!
-Nu domnule! Eu cărți nu joc…
Nu am aceste vicii…
-Atunci, eu îți propun ceva
Şi-ți dau o sută, nu cinci lei,

Că vezi cum e nevastă-mea…
Morală-mi face…dumneaei(!)...
Vino te rog cu mine-acasă,
Să vadă şi ea cum arată,
Un individ ce nu fumează,
Nu-i cartofor şi nu se-mbată!

CONTRAZICERE

(fabulă)

Un cocoş şi o găină,
Se ciorovăiau de zor,
El, zicea că-i luna plină,
Ea, că nu-i decât un nor.

-Măi găină, tu eşti chioară?
Da-i rotundă ca şi-o oală
Şi de mare, e cam mare,
Dar e luna, ca şi-un soare,
Luminează neagra noapte
Asmuțind câinii să latre...

-Eu sânt chioară ? Tu eşti chior,
Nu vezi că e doar un nor?!
Şi, zici că şi luminează?
Cred c-o lampă îți filează!
Şi-unde auzi tu câini lătrând,
Că-i linişte de mormânt?!

-Da' te uită-n sus găină
Că nu-i nor, e luna plină,
Ca o mămăligă coaptă,
Sus pe cer stă nemişcată
Şi zâmbeşte către mine
S-o iau de pe cer că-mi vine!...

-Nemişcată, zici, bădie,
Mişcă parc'ar fi piftie,
Poate tu ai, cine ştie…

Mămăligă sub chelie?!
Fugi de-aci cu-aşa prostie
Şi de-o vrei, a ta să fie!...

-Doamne ce-ncăpățânare
În grădina Ta cea mare!
Nu mă crede nici să moară
Că e luna-n cer de-aseară,
Chiar de-i cade-n cap acuma
Ea o ține, ca nebuna...

-Să te cred, c-aşa vrei tu,
Că mă doare sufletu',
Tot mereu, tu ai dreptate,
Ce sunt eu, o nulitate?!
Numai ca tine să fie,
Ce zic eu, e...gălăgie?!

-Bine, fie, e un nor
Şi termin că simt că mor
Iar de-mi spui că dă şi ploaie,
O să-ți spun: şi cu pietroaie,
Tunetele cântă-n cor,
Fulgere se-aprind din nor,
Toarnă apa cu găleata,
Unde-i mama, unde-i tata,
S-a lăsat şi cu futrună,
Tot pământu' îl adună,
Ah! ce nor afurisit,
Chiar în țeastă m-a trăznit!...

-Zici că-i nor?....Chiar esti trăznit!..
…Este luna-n asfințit !

M-AM TREZIT ÎN PARADIS

Azi-noapte m-am trezit în paradis,
Eu, ortodox convins şi botezat,
Că stând mereu departe de păcat,
S-ajung în locu-acela ca de vis
N-am fost surprins şi nici nu m-am mirat.

Ajuns în faţa “marelui altar”,
Un înger milostiv m-a aşezat,
La masă şi umil m-a întrebat,
Cam ce-aş dori să pună la grătar…
Eu, şapte mici, pe loc am comandat.

Până atunci, mi-aduse una mică
Iar un ţambal bătrân şi o vioară,
Mă alintau la ciorba de burtică,
Dar apăru şi nea Petrescu Gică…
(L-am desluşit prin fumul de ţigară).

Babani, zemoşi, condimentaţi perfect,
Simţeam în mici o nouă înviere,
Cu guler, înălţam halbe de bere,
(De la Azuga, să fiu mai corect)
Fără suspin şi fără de durere….

Nevastă-mea făcu o tevatură…
Mă luă de dimineaţă foarte tare,
Nu mă credea că-n rai făcui o tură!?...
Noroc că, miroseam a băutură
Şi-n gură tot sugeam o scobitoare!

P.S.
Din amintirile mele de la “Carul cu bere”

SORA PRIETENULUI MEU

Amicul meu, are o soră
Frumoasă, da, frumoasă foc!
În pat cu ea, cam de vreo oră,
Am început-o dintr-un joc…
Şi cum spusei, sufăr de-o boală
Precis să fiu, chiar la mijloc,
Dar nu ştiu cum, că are-o şcoală,
M-a lecuit de ea pe loc;
Păi ce să-ți spun: m-a luat frumos
La pipăit şi la masat,
Puțin în sus, puțin în jos,
Cu alifie, delicat
Şi când s-a-ncins, m-a luat vârtos
Că nu vă mint, m-a-ncălecat
Pe cât eram eu de bățos,
De scârțâia şi bietul pat;
Vreo două zile sau chiar trei,
Frate, am fost ca nou născut
Şi asta din pricina ei,
C-atât de bine mi-a făcut,

Dar mai apoi, avui iar pană,
Ceva din nou mă deranja
Exact în zona mediană,
Chiar foarte tare…mă jena,
Şi am rugat-o insistent
Pe sora prietenului meu,
Să-mi facă-acelaşi tratament
Dacă se poate, mai mereu;
Ea, nici prin gând să mă refuye,
(Treaba fiind şi contra cost)
N-a încercat nici să se scuze

Ori să mă ia cumva la rost.
……
Îi mulțumesc lui Dumnezeu,
Acum sunt lecuit de boală,
Că sora prietenului meu
De dimineață când se scoală,
Masaj îmi face tot mereu,
Că este soră…medicală!
……..
Scăpărăm noi de lepră, ciumă,
Dar cu sciatica…nu-i glumă!

P.S.
De v-ați gândit la un păcat,
Sau cine ştie ce prostii,
Citiți povestea înc-o dat'…
Io-s om serios,…şi-am şi copii!

POCĂINȚĂ

Ajungând ca un proscris,
(Că de asta eu sunt bun)
Fraților, chiar m-am decis:
Gura pe șpriț n-o mai pun!
Că satana m-a tentat
Cu un șprițuleț de vin,
De făcui mereu păcat,
Să mă ierte Ăl divin(!)
Vorbe rele mi-au ieșit,
Iar prestigiul meu se pare,
La un colț a fost știrbit,
De la prea multe pahare;
Chiar și popa m-a luat,
Pe departe, așa la rost,
Auzise el prin sat,
Că beau șprițuri și în post.
Așa că, nu fiți mirați,
Când mă prinde noaptea-n sat,
Să mă tai și să mă bați,
Eu cu șprițu-am terminat!
De aceea iar vă spun,
Ca umil și bun creștin,
Cât oi fi n-am să mai pun,
Nici un strop de apă-n vin!

GENEZĂ

(Criticilor)

Când El făcu această lume,
Singur, încet, s-a străduit
Şi cu divină-nțelepciune
S-a arătat că-i mulțumit.

Astfel, făcând un pic lumină,
Pământ şi apă a creeat,
Un Soare şi o Lună plină…
Privind, El mult s-a minunat.

Şi bucuros văzu că-i bine…
Apoi, Pământul l-a umplut
Cu flori, copaci, apoi jivine
Şi-a fost din nou satisfăcut.

Dar înțeleptul nostru Tată
În opera ce a făcut,
Lăsă pe "Om"… mai pe la coadă
Fiindcă de critici s-a temut.

EVOLUȚIE

Săracul Darwin, a avut dreptate,
Numai privind maimuțele în pom
Găsim că sînt la fel, organizate,
Precum se vede bine şi la om.

Că fiecare-i la câte-un nivel,
Pe ramuri, însă foarte diferite,
Iar dacă una a mişcat nițel,
Cele din vârf devin neliniştite.

Și-apoi, cele de sus privind în jos,
Zăresc mereu doar fețe zâmbitoare,
Ce râd şi se amuză copios,
Că-n sus privind, văd funduri goale.

Iar dacă una vrea sa se ridice
Pe-o ramură mai sus, fără să-i pese,
Îşi face loc, cum regula ne zice,
Uşor, dar sărutând…câteva fese!

COASTA LUI ADAM

Când ai făcut femeia Doamne,
Ți-a trebuit un pic de os
Și-n jurul lui, divin Părinte,
Ai pus ce-n Rai e mai frumos.
Dar pentru o așa minune,
Ai vrut ca osul cu pricina
De la Adam sa-l iei, anume,
Ca amândoi să fie una.
Și-atunci, cu multă-nțelepciune,
(Nimic nu faci întâmplător),
Tu ai gândit că ar fi bine,
Să nu iei os de la picior,
Că se putea cumva ca Eva,
Prima femeie, cea dintîi,
Să-l țină pe Adam săracul
Întreaga viață, sub călcîi.
Iar de la cap, feri-ne-ar sfinții!
N-ai luat os, ca nu cumva,
Să-nceapă după ziua nunții
Pe bietu-Adam, a-l domina.
Așa că, ai găsit că-i bine,
De la mijloc să-l iei, ca ea,
Egală cu Adam să fie,
Pe-acest Pământ, de-a pururea.
Și de sub braț, (să luăm aminte!)
Ca ea să fie protejată,
De lângă inima-i fierbinte,
Pe veci, ființa adorată.

Trecut-au ani…. şi-a fost să fie,
Un înțelept şi el tot om,
Ce-a demonstrat cu…..gălăgie,
Că noi, am fi, picați din pom!?
De-o fi aşa, doar Domnu' ştie,
Dar sunt Adami cu pumnul tare,
Care cu multă…, bărbăție,
Îşi calcă Evele-n picioare…
Să fie vreo coincidență?
Simplu, privind ce facem noi,
Apare-această diferență:
Între divin… Şi maimuțoi.

SCRISOARE

(Unui tânăr epigramist)

Nu te-aştepta să fii cotat,
Sau cel puțin apreciat,
De-acei epigramişti stilați
Care se cred că-s consacrați;
De tu nu eşti băgat în seamă
Şi fiecare stă cuminte,
E că ai scris o epigramă
De i-ai lăsat fără cuvinte,
Căci dumnea-lor se simt că-s lei,
Când prada-i mică, dar se pare,
Simțind în spate-al tău condei
Îsi bagă coada-ntre picioare
Şi chiar de-or zice ei vreodat',
Că stilul tău e demodat,
De n-ai fii tu, un pic mai mic,
Ei practic, n-ar mai fi nimic.

ISTORIA ROMÂNILOR

(rezîsă de-un oltean)

Nişte olteni veniră, înapoi la ei acasă
Şi cum să sfătuiră, să vină toți în masă,
Că tare le fu dor, de glia strămoşească,
Şi-au zîs să facă pod, pă Dunărea albastră;
Făcură podul ei, trecură cu avânt,
S-arate că sunt zmei, cu săbiile-n vânt,
Că deh (!) cu mâna goală, să intre ei în sat,
Arată de ocară…nimic n-au câştigat?!
Da' unu' dîntre ei, Traian Cartagineanu'
Un craiovean vioi, (pronumele, Olteanu)
Strâgă la ei grămadă, să intre-n goana mare,
Că-ntreaga lor cireadă, trecu… peste hotare,
C'o luară ca nebunii, de-ajunsără-n Ardeal,
Opriți la gardu' stânii, lu' Ghio', zîs Decebal,
(Oltean dă munte vere, cu trei pă inventar!!!)
S-a supărat bătrânu' şi-a pus mâna pă par…
O luară ei la moacă, jucând în deplasare,
Da' în retur oltenii, făcură un scor mare,
Că Decebal dă ciudă-şi băgă unghia în gât,
Lăsând oltenii-n fugă, d'ajunse… peste Prut,
Da' nu băgară sama, cățaua fu legată,
Dă caru' ăl cu praz, că-n râu muri-necată
Şi-au plâns-o şi au jelit-o, (numa' să nu-mi uit vorba
Pământul c-au iubit-o, l-au botezat… Moldova).
Făcură ei pomană, cu zaibăr şi cu praz,
Vecinii toți să moară, dă ihter şi necaz;
Trecură ei şi d-asta, că multe să-ntâmplară,
Da' n-au stat ei grămadă, aşa dî-ntâia oară,
C'au împărțît moşia, în trei, aşa frățeşte,

Că d-aia-n România, o limbă să vorbeşte.
Şi-apoi, să vezi cum fu: au coborât fîrtaţi,
Că nu şedeau în şa, erau… descălecaţi.
Să-ţi zîc dă unu' Fane, ăl mic a lu' Bogdan,
Jucă la-naintare, că deh, era oltean,
Isprăvi mereu făcu, având şi muşchiu' tare,
Pă turci mereu bătu, dă să dădea cam mare.
Da' fu şi Mircea tatăăă…bătrânu' le dribla,
Jucând extremă dreaptă, numa' la cap dădea,
Iar Vlad, era dat dracu', că le'nţepa cam tare,
Cîn' faulta săracu', o lua pîntre picioare.
Apoi fu şi Mihai, ce-i puse într-o oală,
Făcu cu mult alai, întâia naţională…
Da' lista-i lungă frate, de mândrii căpitani,
Ce au luptat pă moarte, că doar jucau pă bani.
……
Viteji şi cu renume, ajunsărăm eroi,
C-am luat întreaga lume, aşa, fără război,
Cu traista-n băţ, noi furăm ăi mai tari,
Dă i-am speriat pă toţi, jucând la cluburi mari.
Şi-avurăm înc-o treabă, - că tot veni ea vorba -
I-am pus pă toţi grămadă, in toată Europa,
Cu ai şi verde praz, să vezi şi tu minune,
Făcurăm dă necaz, o mare uniune.
Şi-acum am pus la cale, înc-o ispravă bună,
Mutăm Jiul cel mare, după Pământ pă Lună,
Că vrem ca Europa, cu Uniunea ei,
Să intre în Craiova, cu toţi oltenii mei!

Valeriu Cercel
(Oltean dîn Vrancea, născut în Bucureşti)

RAPORTUL UNUI MARȚIAN

(după o vizită pe planeta noastră)

Pe planeta cu pământ,
E-o ființă cam ciudată,
Se exprimă prin cuvânt
Și se dă, emancipată;
Astfel ea, de prima oară,
Tot privind la animale,
A zis că-i superioară
Pe planeta asta mare.
Și făcu legi și decrete,
Reguli, poate zeci de mii,
Toate ca să le respecte
De la babe la copii.
Celelalte animale,
Ce trăiesc cu-acest popor,
Au și ele un rost mare
Și trăiesc în legea lor.
Însă, după cum se vede,
Chiar până-n ultimul ceas
Animalul, de la lege
Nu se-abate nici un pas.
Dar cealaltă creatură,
Inventând filozofia,
De la minte pân' la gură
A născut, hipocrizia,
Că la lege, se tocmește,
O pune cu sus-n jos,
Iar dacă îi folosește
O întoarce și pe dos.

Asta e dilemă mare
Îmi e greu de înțeles,
De ce-au mai făcut legi oare,
Că le-ncalcă atât de des?!...
Chiar la scară mondială,
E-ncălcată deseori,
Legea…gravitațională…
Că prea mulți…cu capu-n nori!

LOVE STORY

S-au cunoscut în mod banal,
Pot spune chiar accidental,
Parcă aşa, dintr-un făcut
Şi el şi ea au apărut
Pe o străduță-n mahala,
Prin Bucureşti pe undeva;
Ea, sprintenă în roșu-aprins
Iar el, în negru, chiar distins,
Mândru, robust ca şi un munte,
Un "Făt Frumos" cu stea în frunte…
Se-apropiau parcă pe ape,
Unul spre altul prin hârtoape,
Ce se-arătau în Luna plină,
Că nu ardea nici o lumină;
În seara-aia cam târzie,
Cu iz de flori de iasomie,
Doar stelele sclipeau pe cer
Și Luna cu al ei mister…
A fost de-ajuns doar o secundă,
C-au fost furați de-a vieții undă,
Pe ulicioara-ntunecată,
Unde nici câinii nu mai latră,
Ei s-au trezit îmbrățișați
Pe caldarâm, cam șifonați,
El, un Merțan, Ea, un Logan,
Înregistrați cam de vreun an…
Că am uitat ca să vă zic…
Strada era cu "sens unic"!

STOCK EXCHANGE

(curs de inițiere)

Vreau să ştie toată lumea,
Ce e "Bursa de valori",
Fiindcă nici o publicație,
Poate de vreo două ori,
Doar aşa a pomenit,
Cam în treacăt puțintel,
Că unul ce nu-i şcolit,
Nu are habar de fel,
Iar pentru neştiutori,
(Să-nțeleagă şi copilul)
Ca între agricultori,
Vă voi spune, care-i şpilul:
Este, cum te-ai duce-n piață,
Decis ca să iei o rață,
Dar la fața locului,
Nu iei rață, iei doar pui.
Că cinci pui, (aşa-i în viață!)
Fac mai mult decât o rață,
Iar o rață, nu-i cinci pui,
Las-o-n mama focului!...
Şi apoi, îi aduci acasă,
Te aşezi frumos la masă,
Puii cresc, îşi fac cuibare
Găinile-s ouătoare,
Ajung cloşti, scot toate pui,
Puii fac şi ei alți pui
Şi-n scurt timp, vezi o grămadă,
De nu ai loc în ogradă.
Deci, momentul a sosit,

Mâine-n zori puțin grăbit,
Cu căruța-i duci la piață
Și îi vinzi și-ți iei și-o rață,
Iar cu banii, mulți rămași,
Să n-ai treabă cu pungași,
Îi depui la bancă toți
C-ăia nu-s pungași, sunt hoți.

Dar în noaptea aia vere…
(Viața-i plină de mistere !)
A-nceput așa o ploaie,
Bă, o ploaie cu pietroaie,
Da’... o ploaie d-aia mare
De curgea ca din căldare
Și-a plouat și-a tot plouat,
Satul tot a inundat,
Iar găinile, măi frate,
Au murit toate-nnecate!...
Ei, atuncea frumușel,
Părul, ți-l smulgi ușurel,
Fir cu fir, fără de grabă
(Că și-așa n-ai altă treabă)
Și apoi cauți o râpă,
Mai înaltă și adâncă,
Să renunți tată la viață,
C-ai luat pui și n-ai luat…rață!

ÎNVOIRE DE LA SERVICIU

A încercat şi el odată,
O scuză mai…adevărată,
Că-ntotdeauna a sunat
Şi şefului a motivat,
Că astăzi nu face prezență
Având problemă de urgență:
A pierdut cheia de contact
Sau că îi trebuie un act,
Că soacra i-a murit din nou
Sau că e grevă la metrou,
Că are-o gaură-n tavan
Şi-l plouă-n casă de un an,
Că socru-său a sucombat,
Că beciul iar e inundat…..
Şi a ținut orice poveste,
Că şefu' lui, n-a prins de veste,
De ce Ion se învoia
Sau ce probleme el avea;
Dar azi Ion, cu glas firav,
Sunând, a spus că e bolnav
Şi greu el poate-a se mişca
Fiind lovit de-o boală grea,
La care, şefu' i-a răspuns
Îndurerat, bufnind în plâns:
Suntem alăturea de tine,
Şi toți dorim să-ți fie bine!…

Apoi Ion, la ţol festiv,
Cu-n aer foarte-afirmativ,
Plecă voios la Maricica
Să îşi petreacă ziulica,
Fiind convins că-i înţelept,
Pe şef, trăgându-l iar în piept;
Dar nu dăduse colţu-n stradă,
Sirene de “Salvări” grămadă,
Scrâşnind din roţi la unison
În faţa casei lu’ Ion….
Că nu v-am spus un fapt banal:
Ion…lucra la un spital !

EGALITATE

(celor născuți în jurul anilor ’50)

Îmi amintesc anii de şcoală,
Când profesoara ne spunea,
Că toți eram ca într-o oală
EGALI, adică - aşijderea.
Dar exista chiar la intrare,
Înconjurat de-o flamură,
Panou-acela de…“onoare”,
Cu cei fruntaşi pe…”ramură”.
În partea stângă, ei, fruntaşii,
Cu litere mari de tipar,
În partea dreaptă, ei, codaşii,
Înconjurați cu un chenar.
Copil fiind, înțelegeam
Cam ce-nsemna “egalitate”,
Dar stand în banca de la geam
Priveam mereu în altă parte.
Aşa că, nota cea mai mare,
(Cum mi-a fost mie soarta)
Era de şapte, la…purtare,
Deci eu eram, de dreapta,
Astfel, fiind pus la “panou”
Cu cei mai răi din şcoală,
Eu mă simțeam ca un erou
Băgând pe toți în boală.
Căci n-arătam egal, parol
Şi nici un orişicare,
Mai mult, pe-acel “panou” din hol
Eram chiar o valoare!
Că cei fruntaşi se comparau,
Cu cei mai răi ştiuți,
Iar cei EGALI, ce mulți erau,
Erau…necunoscuți!

VÂNĂTOREASCĂ

Amicul meu, modest din fire,
Cum rar găseşti un vânător,
Mi-a dat de dimineață ştire
Că s-a-mpuşcat un căprior;
A fost trei zile-n şir plecat,
Cu încă doi, tot vânători,
Cu care merge la vânat
Ei nefiind chiar…amatori.
Şi-n ziua-treia, sa-ntâmplat
Cum zice el, mai către seară,
(Dezamăgit şi desumflat)
Un căprior să le apară(!)
Şi-au tras atunci toți trei la gloanțe
Sperând să-l nimerească-n spate,
Însă au tras mai mult speranțe
Căci căprioru, era departe
Si-au alergat toți după el,
Că alerga şi căpriorul,
Măcar în coadă-aşa nițel,
'Puşcau cu foc pe tot ogorul!
Şi l-au găsit mort pe sub munte,
(Nu m-a minţit el când mi-a zis!)
Avea săracu-n glonț în frunte…
De teama lor…s-a sinucis!

CHILOȚÎ DIN PAŞCANI

(dupî o glumî şi mi-o zîs-o Miuara Vielicu)

Iera parcî, o zî di sărbătoari,
Că-n şientru la Paşcani or apărut,
Prin prăvălii şî pi Ulița Mari,
Chiloți atât di mulți şi n-am văzut
Şî ni miram cu tăți privind la iei,
Fiincî la noi pi străzi nu vezi chiloți,
Ierau şî mari şî mişi şî mititiei,
Şî di frumoşi, pot zîşi…ierau tăți,
Că n-am găsît vă zîc, doi că-s urâți
Şi nişi suşiți, cum poati sî mai hie,
Or sî hi fost olec-aşa, boțîți…
Da' şi vorghieşti (!)...ierau şcoşi din cutie.
Iar fietili, cum ieli-s ruşînoasi,
Au cam roşît vorghind cam cu pacat
Şi-au înghițît în săc fiind sfioasi,
Cî din chiloț-aşei, nişi n-or probat,
C-a doua zî, or dispărut cu tățî,
(Cî dupî conferințî or plecat)
C-un avion plin tot doar cu chiloțî,
Da' numa' doi chiloți…or chilotat!

CHILOȚII DIN PIGALLE

Numai ce s-au dat jos din avion,
Veniți cu-afaceri la Paris,
Marin, Vasile şi Ion,
Să facă o tură au decis.
Căscând ei gura prin vitrine
Ajung în zona deocheată,
Ce expunea doar manechine
Cu şnururi d-alea…cum se poartă.
Holbați, Vasile şi Marin,
Puțin parcă s-au agitat,
În schimb, Ion, fierbea din plin,
Ud leoarcă, de înfierbântat.
Atunci, cei doi compatrioți,
S-au cam mirat, cum pe Ion
L-au zăpăcit nişte chiloți
De sub un scurt combinezon?!
Că las-o-n colo, e om mare
Şi dup-o zi fără Măria,
Doar pentr-un şnur dintre buci goale
E-n flăcări tot …şi pălăria!
Da' Ion, sărmanul, tremurând,
Nici aer nu avea de-ajuns,
Privind în gol şi lăcrimând
Zise pe şleau, pufnind în plâns:
De cum ajung acasă-n prag,
Măriei praf îi fac chiloții,
Am să-i întind şi am să-i trag,
În zdrențe-am să-i prefac cu colții,
Că să v-o spun pe aia dreaptă,
Nu de Maria mi-este dor…
Chiloții ei vina o poartă,
Ai dracului…, mă strâng de mor!

ACCIDENT… DE MĂGAR

S-a întâmplat un tragic accident,
Banal şi pot spune că, foarte rar,
Când soacra lu' Ion (şi el prezent),
Mortal, a fost lovită de măgar.

Şi-atâta jale pe bietul Ion
Şi plânsete pe coana Maricica,
Încât s-a dat în şapte sate zvon:
Măgaru', a ucis-o pe mămica(!)

Aşa că, n-a trecut de miezul zilei
Şi-atâta lume-n jurul casei lor
S-a adunat, după aflarea ştirei
Acestui accident îngrozitor.

Însă Ion, avea nedumerire,
Privind puhoiul ce intra-n ogradă,
Că soacră-sa, a dracului din fire,
Avea prieteni mulţi şi-nc-o grămadă!!?

"Ioane, înţelegem ce-ai pierdut,"
Zise un ins, oftând cu tot amarul,
"Uită de soacră, ce-a fost, a trecut…
Noi am venit s-aflăm…de vinzi măgarul".

HOROSCOPUL SĂPTĂMÂNII

(celor interesați)

Această săptămână-i specială
Şi Taurul şi Leul sunt pe cer,
Fecioara a păşit în boreală,
Iar Racul s-a ascuns într-un ungher.

La început, primeşti o veste bună,
Auzi că soacra-ți pleacă la Piteşti,
Dar vine înapoi peste o lună,
De teamă că la păr…n-ai să albeşti.

Şi tot atunci, primeşti şi-o veste rea,
Vecinul tău, duşmanul cel mai mare,
V-a fi lovit de-o basculantă grea
Şi va scăpa, (al dracului!) se pare,

În casă, ai să ai doar armonie
Şi linişte aşa cum îți doreşti,
Că-i rândul tău să fii-n bucătărie
Şi rufe să mai calci cât te-odihneşti.

Iar în amor, e-o săptămână bună,
Căci te alintă straşnic Cupidon,
Romantic vei visa sub clar de lună,
În brațe…cu cățelul pe balcon.

Duşmani nu ai să-ți faci aceste zile,
Iar de prieteni uită dacă poți,
Fiindcă şi ei au cam uitat de tine,
Că le-ai dat bani cu împrumut la toți.

Şi starea sufletească-i minunată,
Vei fi şi mulţumit şi încântat,
Că “Steaua” va fi iar eliminată,
Aşa că, două zile…vei fi beat.

Apoi, pe la sfârşit de săptămână,
Un dar de bani precis ai să primeşti,
E leafa ce îţi trece doar prin mână,
Că rata la maşină o plăteşti…

Îţi dau şi-acele cifre norocoase,
Că la câştig sînt sigur că visezi,
Din patru-ş-nouă, să alegi doar şase
Şi să le joci, că sigur n-ai să pierzi!

Iar el, norocul, o să-ţi iasă-n cale,
Aşa cum de-obicei eşti tu băftos,
Să nu te miri dacă va fi cam moale
Când vei calca în el…foarte vârtos!

P.S.

De fapt, ce-am scris mai sus în parodie,
Se-ntâmplă-n viaţa noastră, zi de zi,
Nimic nu-i nou în horoscop, bădie!....
Speranţele te-mping în a-l citi!

PARODIE AGRI... CULTURALĂ

Mi-a pus un ins c-o minte prematură,
O întrebare cu întorsătură:
Dacă ar fi cumva o legătură
Între cultură şi agricultură(?!)...
Cu toate că-s cam mic eu de statură
Şi studii am doar în arhitectură,
I-am explicat că totul în natură
E conectat la fel ca o structură:
Van Gogh, Aman şi alţii în pictură,
Uzându-se de-o simplă ţesătură
Au pus pe ea, dar în miniatură,
Imagini luate chiar pe arătură(!).
Găsim apoi la orice editură,
Poeţi care produc maculatură,
Ce-ajung celebrii doar prin săpătură,
Care se face şi-n agricultură(!).
Soprana, ce cântând o uvertură,
Pa scenă-arată bine la făptură,
Însă pe stradă e o creatură
Ce seamănă mai mult a...murătură.
Apoi, e demonstrat că la friptură,
O acriturâ-i bună lipitură,
Iar la sarmale, pentru umplutură
Ne folosin de multă tocătură,
Şi dacă facem doar o săritură,
Cu mămăligă merge tochitură,
Stropită cu un pic de băutură,
Din via care creşte-n bătătură.
De bei peste un kil o picătură
Ajungi de-arăţi ca o caricatură….
Şi din slănină, se scoate untură
Care e bună şi la prăjitură…
E artă culinară în cultură,

Între dantură şi agricultură,
Ce-i mestecată după muşcătură
Şi savurată după-nghiţitură,
De preferat să fie prospătură,
Doar vinul poate fi o vechitură…
Cam asta am găsit ca legătură,
Între cultură şi agricultură.

Dar insul, nu era o secătură
Şi nici n-a fost luat de viitură,
La cap nu prezenta nici o fractură
Că urme nu erau de cusătură,
Sau cel puţin aşa o…zgârietură…
Ceva minor avea, dar…sub centură.

Aşa că, a venit cu-o corectură
Referitor la a mea legătură:
Cei ce lucrează în agricultură,
Aşa cum pot, se-ocupă de cultură,
Iar cei care lucrează la cultură
Fără discuţii fac…agricultură,
De mă băgă într-o încurcătură,
Printre atâţia oameni de cultură!

…….

Şi dac-ar fi ca să mai fac o tură,
Nici gând nu am s-o iau pe scurtătură,
Că poa’ să fie o înfundătură
Şi-apoi, pe drum, la prima cotitură
Am şanse să ajung pe arătură,
Unde precis am să găsesc…cultură...

De-abia atunci pot face-o legătură
Ce poartă nume în literatură
De “snop”, care-i de fapt adunătură,
De spice multe, la vârstă matură,
Ca o grozavă piesă de sculptură,
Chiar dacă n-are nici o semnătură…
…Aşa c-am mai găsit o legătură,
Între cultură şi…agricultură,
De nu se poate face tevatură
Nici chiar de criticii mai răi de gură!

SEXULUI FRUMOS

Doresc să contrazic “sexul frumos”,
Care-i priveşte pe bărbaţi cu ură,
Considerând că n-au nici un folos
Fiindcă-s vicioşi peste măsură.
Că sînt beţivi şi-apoi scandalagii,
Că leafa când o iau n-o pun pe masă,
Că-s cartofori bolnavi şi tablagii,
Că unii mai lipsesc şi nopţi de-acasă…
Aşa că, voi veni cu-o explicaţie,
Încât mă simt prea tare ofensat,
Că-i vorba de a noastră reputaţie
Şi de onoarea oricărui bărbat.
-Stimate doamne, nimic nu-i perfect,
Noi înţelegem, că sântem maturi,
Printre bărbaţi, mai e câte-un…defect,
Că şi pădurea are uscături;
Dacă doriţi s-aveţi “bărbat model”,
Care nu bea şi nici nu chefuieşte,
Care nu intră în nici un bordel
Şi nopţile din pat el nu lipseşte,
Un individ ce banii nu-şi aruncă,
La cărţi, barbut ca să îi prăpădească,
Ce nu mănâncă doar fripturi şi şuncă
Şi nici nu pune limba pe Fetească …..
Puteţi să-l căutaţi, dar obosiţi,
Credeţi-mă că nu fac băşcălie,
În două locuri poate că-l găsiţi:
La casa de nebuni, sau….puşcărie!
P.S.
Găsiţi bărbaţi ce nu au nici un viciu,
De căutaţi cumva la vreun ospiciu
Şi dacă nu, atunci vă dau în scris:
În cimitire, îi găsiţi precis !

FENOMEN PARANORMAL

S-a petrecut un fenomen paranormal,
(Fiindcă aşa au unii ghinion),
De au ajuns printr-un miracol în spital,
Doi buni amici, Vasile şi Ion.

Cu-o seară înainte s-au cinstit,
Ca de-obicei, la cârciuma din sat
Şi după ce s-au bine…cherchelit,
Spre casă împreună au plecat.

Dar cum au dat în ulița cea mare,
Prin beznă arătând ca o nălucă,
De undeva, un câine le apare,
Scăpat de la vecini, printr-o ulucă.

Apoi, e doar rutină ce-a urmat,
O cursă prin hârtoape şi noroi
Şi nimeni pân' acum nu s-a mirat,
Că e normal, ce au pățit cei doi.

Da'n noaptea aia-a fost ceva bizar,
Cei doi cheflii fugind cu disperare,
Ca într-un vis teribil sau coşmar,
S-au cățărat pe-o scară şi-ncă mare.

Că s-au trezit urcând vijelios,
Privind 'nainte către infinit
În urma lor, dulăul furios
Mai tare parcă era asmuțit.

Şi în această crudă încleştare
Cu fiara care îi mâna din dos,
Acele trepte apareau cam rare
Şi balustrada scării foarte jos.

Dar dintr-o dată se văzu lumină,
Din capu' scării-o rază a ţâşnit,
Ce se mărea ca şi o Lună plină,
Şi totul pentru ei părea sfârşit…

Şi-au luat inima-n dinți fără să vadă,
Că timp prea mult nu aveau de gândit,
Sărind peste a scării balustradă,
Moment în care filmul s-a oprit;

A doua zi, cum scrie-n declarații,
Cei doi şi-au revenit într-un spital
Şi au urmat apoi investigații,
Fiind un "fenomen paranormal",

Care nici azi nu a fost explicat,
Cum de-au ajuns la Roşiori în gară,
Urcând dintr-a lor sat îndepărtat,
Că nicăieri nu s-a găsit…o scară!

CEA MAI BUNĂ SOACRĂ DIN LUME

Atât de multe rele despre soacră
S-au scris, s-au spus şi se mai cleveteşte,
C-ar fi otravă, ciumă, c-ar fi acră…
La mine însă, nu se potriveşte.

Şi nu c-aş vrea eu să vă bag în boale,
Nici să mă laud, ori să fac gargară,
V-o spun pe bune, nu-nşir vorbe goale:
Cunosc o soacră, extraordinară !

De-atâția ani trăind cu ea în casă,
Nu ştiu să-mi fi făcut o mutră acră,
E o femeie bine, chiar aleasă,
Că d-aia zic, mai rar o aşa soacră!

De cum mă scol din pat de dimineață,
(Vreau să vedeți de mine cât îi pasă !)
N-apuc măcar nici să mă spăl pe față,
Cafeaua şi țigara sunt pe masă.

Apoi când plec, frumos ea îmi aşează,
La gât cravata, chiar şi nodu-i face
Iar părul, că n-am mult, mi-l aranjează,
La dungă, apretat, la patru ace.

Când vin acasă-i tare bucuroasă,
Şi-asta mereu, nu c-ar fi zi de leafă,
De-atâta stres, să sufăr nu mă lasă,
Masaj la tâmple-mi face şi la ceafă.

Un şpriț în plus, îmi dă, când vine cina,
Ce-o pregăteşte numai pentru mine
Iar când mă culc, tot ea stinge lumina
Şi-apoi…nu vă mai zic, că mi-e ruşine.

Acum, tu cititor care roşeşti,
De nu mă crezi, ți-o spun că nu mi-e greu:
E soacra norei mele, din Piteşti
Şi mama lui Costel…băiatul meu !

Aia-i !

OCHII SOACREI

După o grea şi lungă operaţie,
Ce a mea soacră a avut-o la retine,
Făcea şi ea o mare comparaţie
Cam cum vedea şi-acum, că vede bine.
Bărbatul meu s-a bucurat nespus,
Că mă-sa a scăpat de ochelari
Şi galeş, la ureche mi-a propus,
Cum face el, dar numa-n zile mari:
-Ce-ar fi iubito-acum că mama-i bine,
Să stea la noi vreo lună, două, trei(?!)
Ştii cât de mult îi place ei de tine,
Doar ţi-a şi spus că, tu eşti fata ei!
-Când nu vedea, avea ochi pentru mine,
Şi se simţea atât de bine, zău!
Acum că vede, mă gândesc ce bine
Ar fi să vadă ca-nainte…rău !

Precizare:

În Rai, sunt două locuri speciale,
Pentru o soacră şi o noră…"iubitoare"
Şi Sfântu' Petru-i încă-n aşteptare!...
Acele locuri şi acum sunt…goale!

ULTIMELE ŞTIRI

(Ploaia s-a oprit)

Citesc din nou cu interes
În ziarele locale,
Atâtea ştiri, dar mai ales
Sunt senzaționale:
Un nou scandal la Parlament,
Corupția e-n floare,
Un alt teribil accident,
Un nou virus apare,
Câteva spargeri, un viol,
Un act de barbarism,
A crescut prețul la petrol,
O crimă cu sadism….
Dar totul pare-aşa banal,
Viața iar a revenit
Şi îşi reia ritmul normal,
Că ploaia…s-a oprit!

POEȚILOR MODERNIȘTI

(cu iertăciune!)

Mă chinui să descifrez,
Poezia fără rimă
Cat în dicționar şi-oftez
Parc-aş fi făcut vreo crimă.
Cuvintele n-au înțeles
În limba mea maternă,
Scrise-alandala țes,
O pagină infernă…
Mă uit în sus, să-njur îmi vine
Pe cel de-a scris codificat,
Însă nu pot, că n-am pe cine,
E…cu pseudonim semnat !
……
Mai scriu şi eu câte-un catren,
Şi câte o poezioară,
De mă salută mulți din tren
Când nu opreşte-n gară.
Chiar şi în piață, pe trotuar,
Birtaşi şi florărese,
Iar la bodegă când apar
Sunt invitat la mese
Pentru că scriu pe limba lor,
Nu ca un…anonim,
Şi-s respectat ca scriitor
Că n-am…pseudonym.
Iar când mă-njură careva,
(Sunt mulți d-ăştia în lume!)
Probleme n-am cu-aşa ceva
Fiindcă am…un nume!

Aia-i!

VICIU NAȚIONAL

Am luat tot pe furiş,
(Ăsta e şi felul lui!)
Un năravnumit…bacşiş,
Dintr-un neam al nu ştiu cui,
Ajuns tradiţional
În conceptul românesc,
Că-mi părea chiar ireal
Pentr-un fleac să nu plătesc.
Dar a fost şi-o vreme rea,
Combătut şi criticat…
Cine lua bacşiş zicea
Că e chiar…dezonorat,
Arătând a fi pomană,
(Nefiind lucru de şagă)
Limba dacă şi romană
A născut cuvântul…şpagă,
Mult mai lesne de uzat
Şi suna parcă mai bine,
Că "bacşişul"…importat,
Ne făcea chiar de ruşine.

Dar din nou se vrea schimbare
Chiar de sus, de la guvern,
Unui viciu ce nu moare
Nefiind de loc…modern;
La această acţiune,
(Plus că Leul e mai greu!)
Şi nu voi nimic a spune,
Voi…"contribui"…şi eu.

LIPSURILE DEMOCRAȚIEI

Vecina-mi puse o-ntrebare,
Cam curioasă cum e ea
Acum un ceas, referitoare,
La ce se-ntâmplă-n curtea mea.

Noi stăm afară din oraş
Şi-avem şi câteva găini,
Dar şi un foarte nărăvaş
Cocoş, ce-i scoală pe vecini.

Dar ea, naivă se vedea,
(Şcolită bine-n orice caz!)
Însă idee nu avea,
Prilej să fac un pic de haz

Aşa că, eu i-am explicat
Despre cocoşul sus-numit,
Că-i comunist şi…înfocat,
Ce încă nu s-a convertit.

E roşu foc, deci la culoare
Arată că-i ilegalist,
Iar după pintenii ce-i are
Se vede clar că-i…Stalinist.

De cum se scoală, pe-noptat,
El mi le "cântă" pe moțate,
Şi-o ştiu pecare n-a ouat,
Că-i turnător de calitate.

Iar peste zi, de ciuf le ia,
Le calcă bine în picioare...
(Dar chiar atunci el performa
Actul acesta…cu ardoare!!!)

“Ce vremuri bune-au fost cândva(!)”
Zise vecina cu-n oftat,
“Când soțul meu şi el călca…
Acum e mare…democrat !”

PROSTIA S-A PLICTISIT

S-a plictisit mai ieri prostia,
De pe planeta cu pământ
Şi luând cu ea şi fudulia
Au dispărut, aşa, în vânt…

Examene la facultate,
Nu se mai dau, nici la liceu,
Iar tezele de doctorate
Se folosesc doar - la veceu.

Alegeri pentru parlament
Nu se mai ţin, aşa se pare,
Că fiecare-i competent,
Iar scaunele toate-s goale.

La meciurile ce au loc,
Pe stadioane şi arene,
Nu s-a marcat în nici un joc
Vreun gol şi asta, nici din lene.

Şi multe încă s-au schimbat
Şi bucuroşi am fost, dar trişti,
Poate vreo doi, ce-au fost odat',
Cum îşi ziceau ei…umorişti!

CULMEA PROSTIEI

Când omul a descoperit prostia,
Mândria-n sinea lui s-a-nfiripat,
Iar de atunci, cu toată bucuria
Cu deştu-arătător s-a indicat;

Chiar mai târziu când a evoluat
Şi proştii arătau mai diferiți,
Cu-acelaşi deget el i-a arătat
La fel, pe idioți şi pe tâmpiți,

Însă mereu lipsit de modestie,
Trufia-i oarbă nu-l iartă de fel :
Cu-n deget dar, arată la prostie,
Dar trei stau îndreptate către el!

PARADOX

Motto :Tot românul e deştept,
Făr' să-şi dea cu pumnii-n piept!

S-a găsit un subiect,
Cam de câțiva oameni trişti,
Ce se cred că au efect,
Deghizați în…umorişti.

Astfel, din poveşti mai vechi,
Scărpinând bine chelia,
Le-a ajuns pe la urechi,
Cu ecouri mari…PROSTIA.

Şi umflându-se în pene,
Folosind cuvinte mari,
Le-aşezară-n mici catrene
Că PROSTIA…făcea bani.

Dar fiind şi îngâmfați,
Semnând cu pseudo…nume,
I-au cam zăpăcit pe frați,
PROSTIA…făcând renume.

De-au ajuns şi ei să creadă,
Tupeişti fără obraz,
Insultând lumea pe stradă
Că PROSTIA…are haz.

Ba mai mult, se felicită,
Se aclamă şi-i corect,
Că in gaşca fericită,
PROSTIA…creea respect.

Şi tot dând cu bâta'n bălți,
Căutând PROSTIA moartă,
S-au crezut…celebrități,
În lumea de ei creată.
……
Și-ncă freacă ei PROSTIA
Fără nici un pic de rost,
Că în toată România,
Nu găseşti măcar…un prost!

PARODIE UMANĂ

Amicul meu, chiar că mă doare,
M-a pedepsit că am greşit,
Mi-am cerut scuze de rigoare
Pe care el, nu le-a primit.
Noi am copilărit de mici,
Parcă eram făcuți de-o mamă,
Am fost la şprițuri, la gagici,
Prieteni buni la cataramă.
Ce s-a-ntâmplat, am să vă zic:
Aşa aiurea, ştiu şi eu,
Nu din adins, ci doar un pic,
L-am călcat frate, pe bombeu.
Nu, n-a fost intenționat
Şi nici măcar nu m-am gândit,
Dar el s-a…foarte şifonat,
Că m-a-njurat şi m-a lovit.
Strigând că-s rău şi că-s al dracu',
Iar el e bun si e cuminte,
De am un ochi umflat săracul
Şi-n plus, în minus am un dinte.
Dar nu mă doare de un dinte,
Sau că mi-a dat la moacă, zău ,
Eu am ca el, mai multă minte,
Mă doare că mi-a zis că-s rău;
Acum, nu este un mister,
Din ce v-am spus se vede clar
Că io am nene, character,
Iar el, mai rău ca un barbar.

Aş vrea să-i spun, dar frumuşel
Şi omeneşte dumnealui,
Că io-s mai bun cu mult ca el
Şi nu-s deloc al dracului,
Iar de o face iar de oaie,
Să-mi înțeleagă bunătatea,
Îi trag o mamă de bătaie,
Soră vitregă cu moartea.

CE ESTE GRATIS?!

Când Dumnezeu a oferit
Pământul, omului creeat,
A arătat că nu-i zgârcit,
Că toate gratis i le-a dat:
Dealuri şi munți, cu creste-n soare,
Câmpiile cu rod bogat
Iar apele, de la izvoare
Pân' la oceanu-ndepărtat.
Și tot ce mişcă-n codru-n şes,
Prin ape si pe cer în zbor…
El, cu nimic nu s-a ales,
N-a câştigat măcar un choir.

Dar noi, (şi asta ştim cu toții),
Aceste daruri prețuim,
De mor de oftică toți hoții,
Că pentru ele-acum plătim.
Plătim pe apă, pe pământ,
Când plouă chiar şi pe noroi,
Pe cer, pe aer, pe mormânt,
Atât în viață, cât şi-apoi.
Plătim pe fumul de țigare,
Cățelul ce îl alintăm,
Pentru ozon şi poluare,
Chiar şi din pat când ne sculăm.
Un sfat, plătim la avocat,
Pentru gunoi, un gunoier,
Plătim cu vârf şi îndesat
La doctorul de cartier.

Plătim botez, înmormântare,
Divorț, chiar şi o cununie,
Plătim şi pentru guvernare
Şi foarte mult pentru prostie.
Plătim iubirea şi amorul,
Prietenia, costă iar,
Plătim şi râsul, şi umorul,
Chiar dacă au un gust amar.
Că am căzut cu toții-n cursă
Şi tot ce gratis am primit,
Am afişat acum la bursă,
Pentru un foarte bun profit.

Iar de-o mai fi ceva degeaba
Şi vrei să ştii cam ce anume….
Că…vezi şi tu cum şade treaba (!)
Îmi dai cinci lei…şi îți voi spune!

EPIGRAME DE TREI STELE

La cercul nostru literar,
Ne întâlneam cu bucurie
Ca scriitori, precum se ştie
În fiecare seară chiar.

Nevestele erau făloase,
Aşa bărbaţi cumineţi eram,
Din când în când le recitam
Poeme calde, amoroase.

Dar noi, modeşti, mai mult n-aveam!
La club, citeam doar epigrame
Şi astea, cu suta de grame,
Că de talent ne cam plângeam.

La început, citeam cu rândul,
Iar după ce ne încălzeam,
Nu-ţi spun că le mai şi cântam,
Pân' se-nopta, bătu-ne-ar sfântul.

Că până joi, serile toate,
Talentul ni-l epuizam,
Pe datorie mai scriam
Catrene slabe, răsuflate.

Dar vinerea, la premiere,
Cu leafa la club reveneam
Şi împreună recitam
Doar epigrame…, de trei stele!

ŞAH

Pe tabla de şah mai erau doi pioni,
Reginele-n turnuri de lucru-şi făceau,
Regii priveau plictisiți la bufoni,
Iar caii pe marginea tablei păşteau;

Era timp de pace, fusese remiză
Şi pierderi de ambele părți existau,
Speranțe erau într-o nouă repriză,
Nebunii-ntr-un colț adunați se gândeau;

Au tot numărat şi au tot socotit,
Pătratele toate la număr erau
Egale, în schimb, foarte greu de-mpărțit…
Pătratele albe mai mari arătau,

Aşa că, nebunii, cătând la gâlceavă,
(Cu toate că pacea demult s-a semnat)
Îi tot injecta pe regi cu otravă,
Dar nu a zis unul că-s buni de legat;

Pe tabla de şah, numai timpul trecea,
Pe fața-i lucioasă de lupte făcută,
O altă-ncleştare de forțe-aducea,
Mai mare, mai crâncenă şi mai temută,

Din nou i-aduna pe regi, cavaleri,
Pionii în frunte spre marea cetate,
Spre turnuri şi flamuri pierdute mai ieri,
O nouă revanşă pe viață, pe moarte,
Pe albe, pe negre… pătrate.

POVESTE DIN ORAŞUL MEU

Mă calcă lumea în picioare
Uşor, mai tare, apăsat
Și fără nici o supărare
Direct în față sînt scuipat.

Se-aruncă cu gunoi pe mine,
Chiştoacele cu bobârnace,
Fără respect, câte un câine,
Nevoia, - mă iertați, şi-o face

Și după toate-aceste fapte,
Rar, poate mă mai consolează,
La ore mari din zi sau noapte,
Câte-un beţiv mă-mbrăţişează.

Apoi, nu zic de camioane….
Dar toate le trec cu curaj,
Chiar când privesc pe sub jupoane,
De jos, ca un mizer…pavaj!

POVESTE DIN SATUL MEU

Prima poveste
(despre minciună; Matei:Cap.30)

Duminicî am fost la liturghii,
Aşa cum i-obişiei la noi în sat,
Şî lumi brie(!) cried sî hi fost vreo mii,
Cî slujba pi la doiş'pi s-o gătat;
Or fost vreo şinşi pomieni, dacî nu şasi,
Colaşi, colivi, tot s-o împărțit,
Iar babili ierau toati făloasi…
Da' şi am vrut sî zîc, ca sî nu uit:
Popa ni-o zîs ca să cetim, da' ghini,
Capitolu' triei-zăşi, scris di Matiei,
C-o sî vorghim, duminica ci vini,
Despri minciunî şî ispita iei.
Acasî-n săptămânî-am şî uitat,
Pliecam di diminiații la prăşit,
Iar sara, tot cu trieburi, deh(!) prin sat,
Cî n-am avut , vă zîc, timp di cetit;
Duminicî-acuma, sî vidieți,
(Despri Matiei ş-apoi despri minciunî)
Al nostru popî, cî n-o sî credeți,
S-o apucat la priedicî sî spunî:
Cei ce-au cetit, sî vinî toți în fații,
Cî vreau ca sî vorghim di "mincinuoşi",
Cei care nu, vă dau vouă povații,
Duceții-vă-ți acasî sănătoşi!
Mi-am luat muierea şi-am ajuns acasî,
Di-aşa ruşîni mari ci mi-o fost,
Vanghelia-am deschis-o doar pi masî,
Sî văd şî io ci-i scris, sâ nu mor prost!...

O hi iel popa frati înțăliept,
Însî di-un lucru nu ari habar,
Cî nu mi-s prost, îs chiar tari dişţiept…
Io şcoli am tot făcut , că-s şi zîdar,
Iar lumea asta, chiar dacî-i pi dos
Nu pot sî tac şi zîc ci am di zis:
L-am prins pi popî cî îi mincinuos…
Capitolu’ triei-zăşi…nişi n-o fo’ scris!

A DOUA POVESTE DIN SATUL MEU

(despre prostie; Ioan:Cap.30)

Fusei şi io, duminica trecută,
La liturghie, că n-am fost în veci.
Şi lume bă (!) atât fuse dă multă
Cu mine, Leana, Sucă…vreo cin'zeci

Şi-aproape dă sfârşit s-a dat pomană,
Dân neamu' lu' Florica, un bunic,
Covrigi uscaţi şi zaibăr vechi dân toamnă,
Da' al'ceva parcă vrusei să zic:

Ne zâse popa-acasă să citim,
Ce-a scris Ion, capitolu' tri'zăci,
Că vrea despre prostie să vorbim,
Duminica ce vine, că nu-i meci;

Mă scărpinai în cap lovit dă streche :
Cum dracu' dă a scris văru' Ion,
Când toţi îl ştim că-i prost fără pereche,
N-are habar s-ascută un creion(!)

Am dat dă el atunci, că-s norocos,
La crâşmă, unde zilnic ne-ntâlnim
Şi l-am cinstit cu gându' să-l dăscos,
Că popa ştie tot iar noi nu ştim.

Şi-l întrebai, mai rău decât pe hoţi,
De-mi spuse tot, (că-i mai dădui un rând!),
Chiar să jură, să-i sară ochii toţi(!),
Dă scris n-a scris, să nu am nici un gând;

La slujbă iar fusei tare curios
Şi dă Ion când popa a-ntrebat,
Şi au răspuns cu toți-n glas voios,
Zicând că au citit, ce li s-a dat!

Părinte, iartă-i, că nu ştiu ce fac!
Strigai din spate, că ştiam precis,
Ăştia au mintea pusă pă arac,
Capitolu' trizăci, Ion nu l-a scris!....

De-atuncea, de la popă am respect
Că-mi strânge mâna când la crâşmă vine,
Da' eu consider că este corect…
Îl stiu pă Ion…mai bine ca pă mine !

Gata !

ELEGIE DE... SÂMBĂTĂ SEARA

Privesc dezamăgit şi cu amar,
Îndurerat de moartea-i prematură,
Tot încercând să uit a ei făptură
În ţuica tremurândă din pahar.

Nu pot să cred că ea s-a sinucis,
Cu sânge rece, fără să clipească,
Din gelozie să se prăpădească?!…
Dar asta, n-o voi şti nicicând, précis.

Poate c-a fost un accident, mi-am spus,
Fiindcă mă simt vinovat,
Pe bune, personal sunt involvat
În tragicu-i final ce s-a produs.

Mai torn un păhărel, pentru măsea,
Cam sictirit că m-a lovit năpasta…
Dar proastă a mai fost şi musca asta,
Să moară înecată-n ţuica mea!

ELEGIE DE… DUMINICĂ

S-a întâmplat, că-mi este şi ruşine,
Duminica trecută după-masă
(Chiar martore au fost vreo trei vecine)
Când soacră-mea m-a dat afar' din casă.

Mereu am căutat să fie bine,
Că supărarea n-avea nici un rost,
De multe ori am dat chiar de la mine,
De a ajuns să creadă că sunt prost.

Gândindu-mă aşa, pe undeva,
Greşeli am mai făcut, că-i omenesc,
Şi recunosc, în parte-i vina mea
Că altfel, n-ajungeam să mă căiesc.

Totuşi am vrut să mai salvez ceva,
Şi-am tot frecat şi am suflat în oase…
A dracu' soarta-i tot în contra mea:
S-o bat, îmi trebuia un…şase-şase!

POEZIE DE CRĂCIUN

A sosit din nou Crăciunul,
Casele de nea-s cernute,
Vin copii cu Moş Ajunul
La covrigi şi la nuci multe;
Printre fulgi din cer coboară,
Bucuros cu nasul roşu
Şi cu cerbi la sănioară,
Plin de daruri vine Moşu'.
Bradul e împodobit,
Iar copiii toţi aşteaptă,
Moş Crăciun a şi sosit.
Nu se-aude nici o şoaptă.

-Ho, ho, ho, băieţi şi fete,
De un an nu ne-am văzut,
Sunt la uşă multe ghete,
Numai ele n-au crescut…
Am în sacul meu cel mare
Pentru toţi, cuminţi de-aţi fost,
Daruri pentru fiecare,
Lista o ştiu pe de rost.
Tu Ileană, eşti mai mică,
Pentru tine am bomboane
Şi-o frumoasă păpuşică
În rochiţă cu volane;
Lui Gigel, nişte patine,
(M-a cam bâzâit puţin!)
Dar la şcoală-nvaţă bine,
(Iaca musafirii vin!)
Pentru drăguţul Ionel,

O maşină cu pedale,
Ai fost tare cumințel…
(Ce mireasmă de…sarmale!)
Nicuşor, ca o fetiță
Ruşinos, nu vii în față?!
Ți-am adus o puşculiță...
Nu mă lua de mustață!
Geta, ție că mi-ai scris,
Ți-am adus precum se ştie,
Tot ce mama ți-a promis…
(Ah ! Miroase a…piftie!)
Vasilică, nu mă minte,
De-aia nici nu-l iau la rost,
Ai fost tu băiat cuminte?!
Cum? Ce zici? Nu, nu ai fost?!...
Lasă, lasă că ai fost,
Ia de-aicea de la Moşu'
(Că după atâta post,
Mă ucide…caltaboşul!)
Ți-am adus mănuşi, şosete
Şi aici o jucărică,
O pereche de noi ghete…
(Mamă, ce-aş trage o țuică!)
Măi Lenuțo, vin-aproape!
Dacă-mi spui o poezie,
Scurtă, (Că sunt plin de ape!)
Uite ce-ți dă Moşu' ție:
Cărți, creioane colorate,
Jucării şi ciocolată…
(Masa-i plină cu de toate
Musafirii mă aşteaptă!)
Sacul s-a cam uşurat,
(Chiar şi eu…însă de bani!)
Mai am trei daruri de dat…
(Şi-am un vin de Drăgăşani!)

…Papucei pentru bunica,
Nu este o soacră rea,
Umble, toată ziulica…
(Poate-aşa mai scap de ea!)
Iară ție, măi Mărie,
Care mă faci fericit,
O cravată, pălărie,
Pentru…soțul tău iubit,
Iar apoi, să nu tresari(!)
O surpriză am aici,
Darurile cele mari,
Vin în pachețele mici!
Şi-ți mai dau şi un sărut…
Pentru toată omenirea,
Noaptea asta s-a născut,
Cel ce a adus… iubirea!
……
Plecă Moşu' din poveste
Ce-a venit cu bucurii,
Fără să prindă de veste
Zarva mare de copii,
Nimeni nu a observat,
Doar Gigel, nedumerit
Şi parcă puțin mirat,
La ureche mi-a şoptit:
Moş Crăciun, când a plecat…
Tu nu şti, dar l-am văzut,
Pe mama…a sărutat?!

CADOU... DE CRĂCIUN

(din Canada !)

Amicul meu, de ani de zile,
Mi-a scris că vrea, ca Moş Crăciun,
Să nu-i aducă nimic bun,
Fiindcă el, acum are de toate
Şi să-i aducă de se poate
În sacul lui, câteva…pile;
Eu am primit mesajul clar…
Şi am fugit la prăvălie,
Am luat un raşpil de călcâie,
O pilă pentru unghii, d-aia fină
Şi alte pile, vreo duzină,
Să ştiu că-i fericit măcar.
Le-am pus la poştă, am plătit,
Dar nu vă spun c-am fost luat,
La întrebări şi suspectat,
Că erau scule pentru mațochism,
Mai rău chiar, pentru terorism …
Aşa ceva, n-am pomenit!

Le-am spus atuncea cu mâhnire:
Aceste pile ordinare,
Aici le are orişicare,
Da-n țara aia minunată,
Cu oameni harnici şi bogată,
Sunt pentru…supraviețuire!

ULTIMA ŞTIRE!

În fiecare zi apare
În ziar, o ştire uimitoare,
Cu titlu mare-atrăgător
Ce sare-n ochi la cititor:
Un nou război, căldură mare,
Cutremure distrugătoare,
Potop, acoperind o țară,
Antarctica o să dispară,
Un virus nou, necunoscut,
Un avion pe cer pierdut,
Vulcan ce a erupt aseară,
O nouă armă nucleară,
Un prim-ministru-asasinat,
Barilu-n preț a mai urcat,
Păduri în flăcări, seculare,
Un uragan vine pe mare,
Alunecare de teren!
A deraiat încă un tren,
Copii orfani, abandonați,
Dolari pe arme aruncați,
Un feribot s-a scufundat,
Un traficant moare-npuşcat ,
Ninsori şi avalanşe-n munți,
Guvernul cere bani mai mulți,
Gigant-tsunami pe ocean,
Inflația e la tavan,
Atmosfera-i poluată,
Banca Centrală atacată,
Înc-un viol, ce tragedie!
Nu mai e loc la puşcărie,

Un accident pe-autostradă,
Rapidu' a-nceput să piardă …..
Şi astfel suntem bombardaţi,
(Adicătelea informaţi)
Că până să ne revenim,
Din nou suntem loviţi în plin
Cu bombe senzaţionale,
De-avem coşmaruri matinale …
……..
Azi-dimineaţă am găsit,
O ştire bună, pe un rând:
Anul acesta s-a sfârşit…
Începem altul…în curând!

SINGURA SOLUȚIE...
O NOUĂ REVOLUȚIE!

Istoria pe toți ne-a învățat,
De la francezi şi alții dinainte,
Că orice revoluție-a schimbat
Atâtea, că nu ținem minte.
Au fost apoi şi alte revoluții,
În ştiințe, arte sau tehnologie
Şi toate au creat bune condiții
De le-nşirăm pe tone de hârtie.
Acum, dacă privim la noi, pe bune,
Rebeli am fost mereu în evoluție(!)
Şi chiar de cineva se va opune…
Pământului dă pe veci soluție:
De când e el şi asta nu e zvon,
În fiecare an fără discuție,
În noaptea de-o numim, Revelion,
Porneşte-o nouă…Revoluție!

PIJAMA

De-acuma m-am pensionat,
Stau dimineața ore la cafea,
Și nu-mi mai pasă când mă scol din pat,
Sau dacă ies sau nu, din pajama.

Îmi amintesc, eram copil la țară,
Dar nici atunci nu îmi păsa,
Că mă jucam cu alții pe afară
Și prânzul mă prindea în pajama.

Iar mai târziu, pe când flăcău eram
În societate mă purtam decent,
Dar noaptea pajama eu nu purtam…
N-aveam un choir că, deh!... eram student.

Dar apă a venit la moara mea,
Aveam salariu și-ncă foarte bun,
Și mă purtam select, la pajama
Făcută de comandă, ce să-ți spun …

Apoi m-am însurat, să vezi belea!
Ce se-ntâmpla în noapte cu-amândoi,
A naibii, bluza mereu se rupea,
Iar pantalonii frate, erau noi?!

Copiii au venit, ne-a fost mai greu
Și-o pajama ca lumea-mi trebuia…
Aveam eu pantaloni, dar sub maieu,
Bluza, cum vă spusei, nu mai era…

Dar vremurile-acelea au trecut,
Băieții au crescut, s-au însurat
Și mi s-au plâns mai ieri, că și-au pierdut
Toți nasturii - și-s mândru foc! - prin pat.

Acum am pijama de mare clasă
Și stau cu ea de-o lună îmbrăcat,
Dar zici că-i nouă, din cutie scoasă,
Puțin la un genunchi s-a șifonat…..

…Că-n fiecare zi aproape cat,
Papucii mei de pâslă…pe sub pat!

MIROSUL … BANILOR

A venit Gheorghe cu RATA,
La oraş, să târguiască,
Să ia peşte, să postească,
Leana ce-i era consoarta.

Coborâ el jos din RATĂ,
Către hală pe trotuare,
Cu opincile-n picioare,
Piața, o făcu pe dată.

Luă vreo patru crapi babani,
Şi-o ştiucă aproape vie,
A mai tras şi o răchie,
De-a rămas fără de bani.

Scotoci prin buzunare,
Le întoarse şi pe dos
Însă fără de folos….
Găsi vreo cinci lei, se pare.

Se gândi Gheorghe un pic:
Bani de RATĂ…n-ajungeau,
Cu-ăi cinci lei ce mai erau,
Cumpără un “Loz în plic”.

Hei drăcie, baftă mare!
Că în lozul de cinci lei
“O-uri” erau…şi-ncă trei !
Câştigă Ghio’…cinci miare.

Păi, o clpă n-a mai stat,
Luă banii fericit
Și-un taxi el a oprit,
Că de RATĂ-a şi uitat.

Dar mergând el, ca boierul,
A venit aşa, în zbor,
Din sacoşă un odor,
De-l simți şi Ghio', oierul.

Și-l rugă scurt, pe şofer:
Frate-meu, te rog opreşte,
Las paporniţa cu peşte
Că eu alt taxiu prefer…
Tu vii după noi acasă…
Mirosul…mă deranjează!

PARODIE PENTRU OAMENI MARI

(de epocă !)

Acolo-n față, îi tot atârna
Chestia aia, cum să-i zic pe nume
Şi rău, sincer să fiu nu arăta
Umblând cu ea p-afar-aşa în lume.

Dar se-ntâmpla de se mai agăța
Aiurea pot să zic, câte-o cucoană,
Că-nțepenea în loc şi se crucea
De parc-avea în față o icoană.

I s-a atras atenția o dat'
S-o bage înăuntru, că jena
Şi chiar un polițai l-a amendat,
Că i s-a-nfipt în spate când parca.

Dar el de-al dracu', o scotea,
Pe străzi în sus şi-n jos ca la paradă
Şi mândru cu ea se dădea
Bălăngănind în față, dând să-i cadă.

Acum, succes avea la nebunie(!)
Aşa bătrână, o antichitate,
Iar kilometri, numai el mai ştie
C-o tot freca doar bine să arate.

O duce azi la expoziție,
A şi spălat-o şi a uns-o un pic,
E unică, nu-ncape vreo discuție
Şi-n bot cu manivela…este şic!

IUBIREA MEA NEBUNĂ

Mă uit la ea pe geam şi nu pot crede?!
Râde de mine goală, dezbrăcată,
Fără să-i pese chiar de lumea toată,
Ce de fiori precis va fi luată
Fără nimic pe ea, dacă o vede.

O contemplez cu sete prin fereastră,
Care şi ea arată că-i schimbată,
A devenit de gelozie mată
Şi martoră roşeşte o muşcată
Sfioasă aplecându-se în glastră.

Orice aş face simt că e-n zadar…
Aprins de dor aş trece prin fereastră,
I-aş oferi muşcata ce e-n glastră…
Dar ea, râde de mine dezbrăcată,
Fără să-i pese chiar de lumea toată,
Nebuna iarnă…mă pune pe jar!

ACCIDENT BANAL

Să vezi şi tu cum m-am accidentat
La mâna stângă, eu fiind dreptaci,
De umblu-acum la deşte bandajat,
Că l-am lovit cu sete plin de draci.

Sărea la mine ca şi un turbat
Ieşind din blană şi n-ai să mă crezi(!)
I-am tras una la moacă de-a intrat,
Şi-n jur zburau prin aer stele verzi.

Şi-al naibi iar la mine s-a strâmbat,
Dar eu l-am luat frumos, prieteneşte,
I-am tras vreo două de l-am îndreptat,
De sta în fața mea milităreşte.

Dar nu ştiu cum, de m-am infuriat,
Că vina nu era a nimănui,
Cu sete-n cap când l-am articulat,
Ciocanu-a ricoşat din capul lui…
Păi…futu-i mama lui astăzi de cui!

LUNĂ VEGETALĂ

Un şoricel, pe nume Chiţ,
Dintr-o familie mai mare,
Ce locuia-ntr-o magazie
La un subsol de prăvălie,
Se legăna alene-n jilţ
Gândind cu voce tare:
Ceva nu-mi e la socoteală,
Şi sigur nu-i lucru curat,
Chiar azi la prânz am observat,
C-au dispărut aşa deodată
Capcanele ce-aveau momeală,
Bucăţi de caşcaval uscat.
Să-l schimbe oare l-a luat,
Cu caşcaval mai proaspăt(?)…poate(!)
Sau poate că le-au aruncat
Fiindcă-s trucuri vechi, fumate....

Dar nu trecuse ziua-ntreagă
Şi cum mergea către bufet,
Zări din nou, pusă discret
Capcana, şi-n ea, în buchet,
Câteva frunze verzi de ceapă
Tot ca momeală, la desert.

Uimit, al nostru Chiţ se-opri,
Privind exact către capcană
Şi dând din umeri, el zâmbi
Ne-nţelegând ce mai înseamnă...
Da-n timp ce se holba tâmpit
Capcanei dându-i roată,
Pe loc săracul fu oprit,
De-o mâţă-adevărată.

Speriat de moarte-nțepenit,
Lipsit de-orișice scăpare,
O imploră su glas sfârșit
Să aibă de el îndurare...

"Nu te mănânc mă, nu fi prost."
Îi spuse mâța cu dojană,
"Cum? N-ai aflat?... Suntem în post
...E lună vegetală!"

ANGHELINA MĂTRĂGUNĂ…

…mama mea care e bună!
(lui Carmen Anghelina)

Mi-a zis Anghelina frate
Şi v-o spui ca să se ştie.
Dau şi-n scris, nu pe departe
C-ar putea…mamă să-mi fie(!!?)

Eu consider că am minte,
D-aia mi-este şi necaz,
Cum să am aşa părinte
Când o ştim ca pe-un cal breaz?!

Se-ascunde până şi Luna
Când e pe site, de teamă,
E mai rea ca mătrăguna,
Cum să am aşa o mamă?!

Chiar de-i grevă sau e post,
Când apare e prăpăd,
Că mă ia frate la rost,
Aşa mamă, să nu văd(!).

Sincer, nimeni nu-i perfect,
Poate fi oricât de rea,
Orice poate că accept,
Mamă să îmi fie, ba!
……..
Fără a băga de seamă
Pe site, c-am şi noroc,
I-am găsit poza în ramă
De-am fost gata să iau foc….
Mamăăă…da’ nu-i rea deloc!

PIXUL MEU

Pixul meu, cam vechi săracul
Pastă încă mai avea,
Iar talent, avea cu sacul
Foarte bine le scria,
Dar să vezi ce s-a-ntâmplat:
Într-o noapte, dracu' ştie,
Unei babe i l-am dat,
Să semneze o hârtie.
Baba l-a luat frumos,
Dar de scris, nu a mai vrut,
Că l-a luat cu susu-n jos
Şi biluța i-a pierdut.
A suflat în el, l-a-ncins,
I-a dat palme, l-a frecat,
Pixul meu era decis:
De semnat, nu a semnat(!)
De când pixu-am reparat,
Pastă e, biluță are,
De babă n-am mai scăpat,
Este mare…scriitoare!

PRIMA CARICATURĂ HAZLIE

Râsul şi umoru-n sine,
Pare-se că s-au născut,
În “grădina” cu renume,
De la bunul început.
Totul era ca de vis,
Iar cei doi, singuri pe lume,
Nu aveau nimic de zis,
Nici prin gând să facă glume.
Nu ştiau nici de ruşine,
Nici ce-i viciu ori năravș,
Nu ştiau ce-i rău, ce-i bine,
Nici măcar un banc firav.
Până veni ăl cu coarne,
Pus pe glume nesărate,
Care-ncepu să le toarne.
Poante vechi şi răsuflate.
Ea, fiind mai nătăfleață,
Nu s-a prins şi a muşcat
Iar Adam şi el de față
Apă-n gură i-a picat.
Şi luând o muşcătură,
A rămas înțepenit
Ca şi o caricatură...
Eva-n râs a izbucnit.
Şi-a râs atât de vârtos,
De săracul, amărât…
Ce-arăta tare haios ...
Că-i rămase…măru-n gât!

POVESTE DIN ATELIERUL MEU

Ședea în hol, de zid proptită,
Când uşa s-a deschis uşor,
Era total descoperită,
Doar Luna pe cer şi un nor.

Şi arăta bine creată
De am simțit chiar un fior…
A tresărit puțin mişcată
Când i-am atins al ei picior,

Chiar la culoare s-a schimbat,
Era atâta de fragilă,
În brațe-am luat-o delicat
Că-mi inspira parcă şi milă.

De-atâta vreme aştepta
Clipa aceasta minunată,
Prin gând, v-o spun, nici nu-mi trecea
S-o las cumva abandonată;

Trei zile şi nopți am lucrat
La ea, de-am asudat din plin…
E greu de recondiționat
O masă de stil…florentin!

TAURUL COMUNAL

Dintre atâția boi la noi în sat,
Ce jugul îl purtau la plug, la car,
Copil fiind, pe-atunci nu mi s-a dat
Să înțeleg de ce-i discriminat
Un singur bou, ce îl vedeam cam rar,
Bine făcut şi plictisit de stat.

Ceva mi se părea cel tare curios
La boul ăsta ce l-am menționat,
Că-i atârna ceva mai sus, în jos
Şi nu ştiam pe-atunci de-avea folos,
În schimb avea cu vârf şi îndesat
Respect, de se dădea tare fălos;

Dar într-o zi, primii o veste rea,
Pe-al nostru bou l-au dus la abator,
Că refuza şi nu mai tăurea,
Că treaba cică nu îi mai mergea….
Prea mult n-am înțeles fiind minor
Şi tata chestii d-astea nu-mi spunea,

Târziu de tot, de-abia m-am luminat
Şi-am înțeles de ce-a fost mazilit,
Faimosul taur, de speria un sat…
Dar nu vă spun ce mult m-am bucurat
Şi cât am fost apoi de liniştit,
Când şeful meu a fost…concediat!

DIETĂ

Îl caut pe-al meu doctor de trei zile,
Că am să-i pun o simplă întrebare,
El mi-a prescris dietă de slăbire,
Ce mi-a creat dilemă foarte mare;

Mi-a dat aici o listă pe hârtie:
Un morcov, un ardei, două salate,
Fasole verde, (nici prin gând iahnie)
Şi pâine, doar un colţ pe jumătate,

Apoi, brânză de vaci o linguriţă,
O prună nu babană, mititică
Şi carne fără os, doar o şuviţă,
Că-n două luni scăpa-voi de burtică,

Însă un lucru n-a menţionat
Pe lista de mai sus, că mie-mi pasă:
Le voi servi după ce-am mâncat
Ori înainte să m-aşez la masă?!

UNDE EŞTI TU ȚEPEŞ DOAMNE?!

(lui M Eminescu)

E o regulă se pare
Şi năravul dracului,
Ce în veci nu va dispare,
Cu…capra vecinului;
Ce am auzit prin lume
Şi mă mir cum de se poate(!?)
De-am ajuns ca să fac spume
Şi să cad complet pe spate,
Că o gaşcă disperată,
Tupeişti fără pereche,
Cicătelea literată,
Lovită ar fi de streche.
S-au gândit ei peste noapte,
Fără a avea emoții,
Cu condeiele inapte,
Clasici s-ajungă netoții.
Şi având ei handicap,
Lista, (nu este frumos!)
Ca să treacă ei în cap
Au pus-o cu susu-n jos,
Astfel, capra aia mare
A ajuns un mieluşel
Şi rîios şi negru tare,
Cum s-ar zice, un mişel?!

Unde eşti tu Țepeş frate,
Ca punând mâna pe ei,
Să le bagi condeiu-n spate...
Mama lor de derbedei!

DIVORȚ ÎN STIL ROMÂNESC

După atâția ani de căsnicie,
Acum că, amândoi ne pensionăm,
Ți-o spun pe bune, nu e parodie,
De-acord căzurăm să ne divorțăm.
Dar nu că ar fi fost nepotrivire
De caracter, cum zice-o vorbă mare,
Întreaga viață doar dintr-o privire
Ne-am potrivit ca marca pe scrisoare.
Că eu sunt fumător şi ea fumează,
Eu beau de sting şi ea le bea cu foc,
La pocker, eu trişez şi ea trişează,
Cum dracu' de-am avut aşa noroc?!
Iar când ne-ncăierăm, o iau la moacă,
Dar eu nicicând la față nu am dat,
De păr o iau, doar când nu vrea să tacă
Şi-o-njur de mă-sa, că-s manierat.
Aşa că, amândoi am hotărât,
După o viață plină de capricii,
Să divorțăm că, ne şade urât
S-avem un partener, cu-atâtea vicii.

VIN AMERICANII!!!

Pe vremea când eram copil,
Ştiam un banc, tare subtil:
Care era cel mai bun vin?!!...
Păi…vin americanii, vin!
Că fraţii de la răsărit,
Cu tancurile au venit
Şi haraşo, n-au mai plecat
După ce ne-au…eliberat,
Aşa că, tot speram cumva,
Să ne ocupe-altcineva,
(Să ne elibereze iar!)
Ca să trăim un alt calvar….
Americanii n-au venit,
Că vinul era…oţeţit,
Dar astăzi, se ştie, e clar:
Avem un vin de…Murfatlaaar!!
……
A stat Băsescu, s-a gândit,
Şi o idee i-a băşit:
Fiind acuma şef de…stat,
Pe-americani el i-a chemat,
Să vină cu armată mare
Să-şi facă baze militare…
Că vrea el să negocieze,
De noi să ne elibereze,
Că-i tot aude pe fârtaţi
Plângând că-s tare…ocupaţi!

THANKSGIVING

Eram şi eu copil odat’
În primul an de şcoală,
Când profesoara a-ntrebat
O chestie…banală:
Câte picioare-are un pui?!...
Iar eu, isteț, nevoie mare,
Ridic mânuța şi îi spui:
Multe picioare! Multe are!!...
La masă, eram mulți copii
Şi-ai mei, cam strânşi la pungă,
Dar când puneau pe masă pui
Tăiau doi-trei, s-ajungă.
Şi asta, doar dumineca,
Iar peste săptămână
Doar din grădină se mânca
Şi ce mâncare bună!
Că-i mulțumeam lui Dumnezeu
Când ne-aşezam la masă
Şi cruce mare ne făceam,
Pentru belşug în casă…
Când am crescut şi eu mai mare
Şi luam din prăvălie-un pui,
Avea săracu’ multe gheare
Iar capete la fel…nu-ți spui,
Şi făceam ciorbă şi mâncare,
Friptură şi…mai ştiu şi eu,
De ne-ajungea la fiecare
Şi-mulțumeam lui Dumnezeu!...
Dar mai apoi, din nou schimbare(!)
Că eu, cu bani în buzunar,
Găseam doar capete şi gheare,
Pui erau doar…în dicționar…

Şi-atunci, la fel mă închinam
Şi-i mulţumeam lui Dumnezeu,
Pentru ce-aveam şi ce n-aveam,
Căci traiul era tare greu;
Dar am rămas şi fără gheare
Şi-atât de mult le-am căutat,
De am ajuns peste hotare
Departe tare de-al meu sat…
Acum şi-aici, Îi mulţumesc
De ziua Lui, an după an,
In sărbătoare Îi jertfesc
Un pui mai mare…de curcan!

STRADA COPILĂRIEI MELE

Pe strada unde am copilărit,
La un vecin în curte, nu departe,
Era pe-atunci un piersic înflorit,
Ce-n fiecare vară spre sfârşit
Ne-ademenea cu piersicile-i coapte,
Râzând de noi prin gard, ca un zgârcit;

Cişmeaua-n colțul străzii pietruite
Cu căpățâni de miel parcă era,
Îmi răcorea în verile-nsorite
Picioarele cu degete zdrelite,
De câte-o piatră ce se aşeza,
În fața unei mingi cam obosite;

Atât de mulți copii eram pe stradă,
Aud şi-acum parcă un glas voios,
Din corcoduşii ce dădeau să cadă
Când ne urcam să-i dezbrăcăm grămadă
Şi Azorel lătrând pentru un os,
Că nu trecea o zi făr' să ne vadă;

Am revenit din nou pe strada mea,
Simt liliacul ce încă miroase
Şi iasomia care înflorea…..
Zăresc pe un maidan…vechea cişmea
Şi-un câine amărât ce nu uitase,
Cătând cu jale că nu regăsea
Puținele-amintiri ce-avea frumoase.

LA FÂNTÂNĂ

E-atât de multă liniște în sat,
Doar cumpăna fântânii se alintă,
Cu-o adiere ce s-a strecurat
Printr-un cireș bătrân și dezbrăcat…
Se leagănă privindu-se-n oglindă
De parcă s-ar găti de măritat.
Norii pe cer, stau parcă agățați
De fumul alb ce-alene se înalță,
Ca niște miei de soare alintați,
În turmă vin să fie gâdilați,
De cumpăna ce iese din balanță,
La trecători de viață insetat.
Până în deal, nămeții greu urcam,
Dar până jos, în vale, la fântână,
Bujori aprinși pe sănii coboram,
Ciorchine-apoi la cumpănă trăgeam…
Râdeau de noi din ciutura bătrână
Și stelele și Luna pe un ram.
Și tot aici, nebuna primăvară,
Sub cumpăna fântânii reci, tăcute,
Mi-a pus cândva un foc la inimioară…
Să-l sting, veneam în fiecare seară,
Sorbind de dor și patimi neștiute
Izvorul ei, din ochi de Mărioară.
Aș vrea să văd din nou cireșu-n floare,
În iarna toamnei mele ce se duce,
Iar norii, ca și mieii să coboare,
Pe cumpăna adusă de spinare,
Să pot s-o-nalț, ca pe o sfântă cruce,
Umplându-mi înc-o dat’ goala-mi căldare.

CUȚITUL DE ARGINT…
…UN BULGĂRE DE AUR!

Nu am uitat nicicând, era o sfoară
Ce atârna-ntr-un cui, lângă sărar,
Pe un perete coşcovit de var,
În casa bătrânească de la țară.

Am regăsit-o în acelaşi loc,
De ani uitată, părea plictisită,
În cuiul strâmb cu floarea ruginită,
De un mănunchi uscat de busuioc.

În plita sobei, rece, prins zăcea
Vechiul ceaun ce-n vremuri n-avea pace,
Săreau copiii ca să îl dezbrace,
De crusta care încă strălucea.

Iar dintr-un colț, sub un ştergar, o ramă,
Ce-o poză-ngălbenită contura….
Au coborât de dor ce le era
Şi mama şi bunica şi-a ei mamă;

Parcă în sobă văd un pic de jar
Şi din ceaun un bulgăre de aur,
Bunicul împărțind acel tezaur,
Cu sfoara ce-atârna lângă sărar.

MĂRȚIȘOR

Ghiocelul din zăpadă,
Scoate capul ca să vadă,
Mărțișor pudrat de stele
Ce albesc tâmplele mele.

Și privind în urma mea,
Urma pașilor pe nea,
Văd toți anii tinereții
Înșirați în cartea vieții,

Fiecare cu mult dor,
Poartă câte-un mărțișor,
Prins cu-n bold la inimioară
La-nceput de primăvară.

TIMPUL PERELOR

În fiecare toamnă retrăiesc,
Aceleaşi amintiri cu nostalgie,
Când perele în pomi se rumenesc,
Mă aflu în a mea copilărie:
La noi în sat atunci aveam de toate,
Gutui şi prune şi atâtea mere,
Toți pomii erau plini de fructe coapte,
Ce nu aveam, mi-aduc aminte, pere.
Că ne-adunam târziu, pe înoptat
Băieții toți, că-n sat nu erau fete
Şi-apoi plecam la pere, la furat,
În satul dinspre luncă-n două cete;
Ştiam cu toții foarte bine locul,
Livezile cu perii cei de soi,
Că-n fiecare toamnă făceam jocul,
Dar şi sătenii ne ştiau pe noi(!)
Şi câte garduri am sărit, măi frate(!)
Prin mărăcini cu sânul plin de pere,
Cucuie-n cap si muşcături de…spate,
Căci câinii n-aveau pic de maniere....

Dar anii au trecut, eram flăcăi
Şi cine mai era ca noi in sat(?!)
De perele din satul dintre văi,
Aproape că de ele-am şi uitat,
Da'n toamna aia-n zi de sărbătoare
La horă, unde toți ne-am adunat,
S-a auzit venind din depărtare,
Un zvon de care mulți ne-am şi mirat
Şi nu ştiu cum, fără să bag de seamă
Aud şi eu, că-mi zise o muiere,
Să mergem toți flăcăii fără teamă

În satul dinspre luncă să după pere ,
Şi am plecat cu toţii, pe lumină,
Măcar să revedem pe unde-am fost,
Când ne-alergau dulăii-n vreo grădină
Iar perii îi ştiam chiar pe de rost.

Dar ce să vezi, nici n-am ajuns în sat,
Că ne-aşteptau cu pere pe cărare
Atâtea mândre, că nici n-am visat
Şi toate-aveau în păr câte o floare,
Am luat şi eu o pară şi-am muşcat
Din poala ei, şi-apoi mi-a fost mireasă,
Că n-am găsit din câte am furat,
O alta mult mai dulce şi frumoasă.

De-atunci privim la perii din livadă,
Ce i-am sădit chiar după nuntă-n zori
Şi i-am păzit să nu ajungă pradă,
Celor ce noaptea jefuiau comori!
În toamna asta-avem pere de dat,
Că perii-s plini de rod şi bucurie,
Iar fetele ni-s mari, de măritat…
Dar zic şi eu aşa…ca să se ştie!

CALENDAR

A mai rămas în calendar o filă
Şi parcă ieri în cui l-am agățat,
Zi după zi până l-am despuiat
Am rupt din el, fără să ştiu de milă.

Zile senine, zile înnorate,
Multe dureri, puține bucurii,
Acum e trist, mai are doar o zi
Ce-aş ține-o fericită de se poate.

Să o opresc aş vrea, de dimineață
Și soarele să stea la răsărit,
Când razele-i prin gene le-am zărit,
În prima zi, la început de viață.

ULTIMA RUGĂ

O Doamne, ce miracole faci astăzi
Şi cum le-aşezi pe toate-aşa cum vrei(!?)
Mă plec neputincios în fața soartei,
Ce-ai aşternut-o-n timp cu-al Tău condei.

Ai vrut să urc şi să cobor prin viață,
La timpul Tău, nu cînd eu amdorit…
M-am zvîrcolit ambițios prin ceață,
Să-nfăptuiesc ce Tu n-ai plănuit.

Şi mi-ai lăsat ferestre, uşi deschise,
Mi-ai arătat chiar drumul ce mi-e scris…
Am rătăcit pustietăți întinse…
Tentatu-m-au morgane spre abis.

Şi-n mîna mea ai pus talentul Tău,
Ca să-mplinesc divina-Ți misiune…
L-am înmulțit şi-apoi, de capul meu
L-am risipit întru plăceri nebune.

Şi mi-ai mai dat Pămîntu-ntreg, Părinte,
Să iau ce-i bun, să iau ce e frumos…
Am gelozit după averi mărunte
Ce-au arătat că n-au nici un folos.

Şi-apoi, ce ai mai mult mi-ai dat, iubirea ,
Să iert, să-ndur, să cred, să tolerez …
Trufaş şi egoist cu firea,
Doar EUL MEU… atât îmbrățişez.

O Doamne, ce miracole faci astăzi(?!)
Ascultă-mi ruga, aşa sunt cei vii,
În ceasul ultim şi cu ochii umezi,
Mai dăm-mi Te rog, o şansă de-a trăi!

DARURILE LUI

Când a făcut El lumea,
Ca omul să-nțeleagă,
I-a dat înțelepciunea,
Din daruri să-şi aleagă,
Că asta I-a fost vrerea:
Să ştim ce-i fericirea,
Ne-a dat la toți durerea,
Regretul şi mâhnirea.
Iar lângă-nțelepciune,
A pus şi ignoranța,
Pentru dreptate-n lume
Ne-a oferit balanța,

Să ştim ce-i modestie,
Zgârcit a aruncat,
Sămânța de trufie
Ce o numi, păcat.
Să ştim ce-i întuneric,
El a făcut lumină,
Şi ce este feeric
A pus sub clar de Lună
Iar lângă bogăția,
Ce-a dat-o tuturor,
A pus şi sărăcia,
Ce creşte cu mult spor.
La pacea ce ne-a dat,
Ca să o prețuim,
Războaie a creeat,
Cu sânge s-o plătim.
Sub cupa răzbunării
Cu ură şi otravă,

A pus floarea iertării,
Plăpândă şi firavă.
La deznădejdea rece,
Menită să-nfioare,
Torent de foc s-o-nnece
Speranță şi visare.
A morţii mângâiere
Şi-a vieţii continuare,
Ne-a dat o Înviere
Şi-apoi...o Înălțare!

Amin.

LEGEA NOASTRĂ

În biblioteci, pe rafturi pline,
Printre coperți cu foi veline,
Uitați de vreme, prăfuiți,
Stau filozofii rânduiți,

Ce apărând ca prin minune,
La vremea lor au dat povață
Și-au demonstrat cu-nțelepciune
Formula magică în viață.

S-au perindat în evoluție
Tratând o diferită temă,
Lăsându-ne câte-o soluție
De-a rezolva orice problemă.

Și legi făcut-au rând pe rând,
Căci mintea lor a luminat
Al omenirii drum urcând,
Fiind atât de complicat,

Dar unul singur a venit
Și fericită-i omenirea,
Că ne-a lăsat la infinit
O lege-ntr-un cuvânt…IUBIREA!

DOR

M-apucă primăvara câte-un dor,
Când zarzării încep să înflorească,
De-un vechi pridvor, de casa părintească,
De satul meu, mirosul de ogor,
Dulceața spicului de grâu din pască,
Imaşul îmbrăcat în tricolor.
Prin lume rătăcind, ades tresar,
Frânturi de amintiri, mă urmăresc,
Un colț de rai caut să regăsesc,
Un deal, o vale, o vâlcea măcar…
Însă aici când zarzări-nfloresc
Un dor amarnic mă pune pe jar.

Acas' la noi, bunicul a sădit,
În fața prispei, un mic zărzărel
Şi s-a-ngrijit atât de mult de el,
Că la nepoți tot timpul s-a gândit…
De floare era plin şi măricel
Pe-această lume când eu am venit.
Şi cât de mult de-atunci s-a bucurat,
De ziua mea mai vesel înflorea,
Şi rodul, doar cu mine-şi pârguia…
Dar de nevoi, departe am plecat,
Şi-n toamna aia frunza şi-o plângea,
Jelind de dorul meu pân' s-a uscat.
……
Române, ce prin lume rătăceşti,
De te cuprinde şi pe tine-un dor,
Un zarzăr înflorit am sub pridvor,
De-l vezi, la casa mea să poposeşti.
Iar de-ai să vii cumva mai târzior
Când zarzăru-i pe rod, să mă găseşti,
La poartă las ca semn…un tricolor!

DE-AŞ PUTEA…

De-aş putea, aş da durerea,
pe un strop de fericire
Şi-aş schmba întrega ură,
pe-o secundă de iubire.
Iar din lacrimile toate,
de-aş putea torent să fac,
Să dispară în oceane
cu tot răul fără leac.
Aş face ca mărăcinii
prăfuiți de lângă drum,
Să ne-mbete ca şi crinii,
noaptea cu a lor parfum.
De-aş putea să ard tristețea
şi din flăcări, bucurie,
Urletele disperării
să le fac o melodie,
Norii negrii, de-aş putea,
i-aş ascunde după munți
Şi pe soare l-aş ruga,
să ne descrețească frunți.
Stelele, le-aş da pe toate,
le-aş culege de pe cer,
Fiecare să şi-o poarte,
îmbrăcat cu-al ei mister.
Timpul, cu aripa lui,
l-aş opri din zbor cu-n vers,
Să ne bucurăm o clipă,
că e Rai în Univers.

O FĂCUI ŞI P-ASTA!

Omul cât trăieşte frate,
Tot munceşte şi se zbate,
Strânge şi agoniseşte,
Până când se prăpădeşte;
Tot învaţă şi nu ştie,
Face jaf, economie,
Iar ridică, iar doboară,
Urcă vârfuri, mări coboară,
Tot le face, le desface,
Nici o clipă n-are pace,
Înnădeşte, ori cârpeşte,
Nicicum nu se potoleşte,
Face mult, face frumos,
Chiar şi ce nu-i de folos,
Face şi de nu îi place,
Strică şi apoi reface,
Toată viaţa vrea să facă
Şi pe toate le încearcă,
Face bune, face rele,
Dar mai face şi belele,
Nu termină ce-a făcut,
Face iar de la-nceput,
Se roagă la Dumnezeu,
Să tot facă vrea mereu.
Iar când l-a lovit năpasta
De ajunge sub pământ,
Strigă la El din mormânt:
Doamne,...o făcui şi p-asta!

FĂURITORUL DE BISERICI

lui Valeriu cu drag…

de Dumitru Florin Constantin

Idilic, dintr-o lacrimă pierdută,
Mai pune-o cărămidă chiar la bază,
Născând un om, o floare, chiar şi-o ciută,
Oprind secunda dintr-o veche stază.

Îşi trage sufletul în vie-amărăciune,
Oftează cu un vaier de lumină,
Îşi scutură căciula de tăciune,
Mai pune-o cărămidă cu cianină...

Şi murmură un cîntec mai rupestru,
Ştiut e, doar de el, în mare taină,
Sfîntul Ştefan, în trecere, ecvestru,
Îi scutură de praf penelu-n haină.

Împinge cu-ndârjire la resteu,
Lipindu-şi obosit tîmpla de scară,
Clopotnița casei lui Dumnezeu,
Îi cîntă heruvimi şi se-nfioară.

Cu dalta şi ciocanul țese pînza,
Esențe vechi amuşinînd în palmă,
Cuvinte dragi mai circulă în frunza,
Ce sparge gîndul într-o zi mai calmă...

E liniște cînd totul se ridică,
Şi prinde formă, parcă-n amuțire,
Şi cuiul şi ciocanu-acum abdică,
Un sunet de secundă-n tînguire.

Sub bolta visătoare, răcoroasă,
Se spală, primenindu-şi cald uimirea,
Coloana îngerilor dintr-o zi ploioasă,
Clipindu-şi în albastru rost iubirea.

O lişiță anunță din paludă,
De vizită, a umbrii călătoare,
Înviorînd a viață dulcea hudă,
Catapeteasma bolții funerare.

SCULPTOR DE ... CUVINTE

lui Valeriu Cercel

de Mihai Cucereavii

Maestru fin, cu dalta fermecată,
Tu exişti aievea şi în gând,
Iar pentru admirabila ta artă
Eşti dorit oriunde şi oricând.

Ciopleşti cu dibăcie-n lemn şi-n piatră
Cu simpla daltă dură de oţel,
Menţii să ardă-ntruna focu-n vatră
Şi orice lucru-l făureşti cu zel.

Sculptezi cuvinte şi creezi o artă,
Hrană de suflet sau frumoase flori,
I-aştepţi ca mama pe feciori la poartă,
Pe scumpii şi iubiţii cititori.

Maestru fin, cu dalta fermecată,
Tu exişti aievea şi în gând,
Inspirat de muză, de aşa artă -
Suflete ca torţele se-aprind.

de <u>Mihai Cucereavii</u>

CUPRINS

Durere românească
Durere românească II
Durere românească III
Durere românească IV
Scrisoare către guvernul României
Durerea unui Canadian
Povestea unui fost emigrant
Vis de emigrant
Justiție
Injustiție
Gripă aviară
Cățeluș cu cerceluș
Cățeluș cu păru'…ondulat
Morala viciilor
Contrazicere (fabulă)
M-am trezit în paradis
Sora prietenului meu
Pocăință
Geneză
Evoluție
Coasta lui Adam
Scrisoare (Unui tânăr epigramist)
Istoria românilor
Raportul unui marțian
Love story
Stock exchange
Învoire de la serviciu
Egalitate
Vânătorească
Chiloți din Paşcani
Chiloții din Pigalle
Accident de măgar
Horoscopul săptămânii

Parodie agri…culturală
Sexului frumos
Fenomen paranormal
Cea mai bună soacră din lume!
Ochii soacrei
Ultimele ştiri
Poeților modernişti
Viciu național
Lipsurile democrației
Prostia s-a plictisit
Culmea prostiei
Paradox
Parodie umană
Ce este gratis?!
Epigrame de trei stele
Şah
Poveste din oraşul meu
Poveste din satul meu
A doua poveste din satul meu
Elegie de…sâmbătă seara
Elegie de…duminică
Poezie de Crăciun
Cadou de Crăciun
Ultima ştire
Singura soluție, o nouă…revoluție
Pijama
Mirosul banilor
Parodie pentru oameni mari
Iubirea mea nebună
Accident banal
Lună vegetală
Anghelina Mătragună
Pixul meu
Prima caricatură hazlie
Poveste din atelierul meu

Taurul communal
Dietă
Unde eşti tu Ţepeş Doamne ?!
Divorţ în stil românesc
Vin americanii!
Thanksgiving
Strada copilariei mele
La fântână
Cuţitul de argint şi un bulgăre de aur
Mărţişor
Timpul perelor
Calendar
Ultima rugă
Darurile Lui
Legea noastră
Dor
De-aş putea
O făcui şi p-asta!

Făuritorul de biserici
Sculptor de cuvinte

MULŢUMIRI

Mulţumesc editurii AMAROL pentru editarea acestui volum de versuri, scriitorilor Rodica Elena lupu, Mihai Cucereavii, Ion Diviza, Loredana Cristea, Dumitriu Florin Constantin, cât şi scriitorilor şi cititorilor mei de pe site-urile literare agonia.ro, europeea.ro si poezii.ro, care m-au încurajat şi susţinut.

Cu dragoste românească, Valeriu Cercel